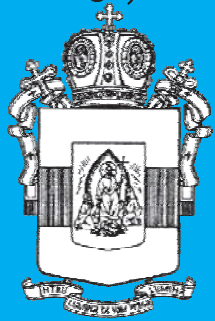

“Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura” (Marcu 16, 15)

MISIONARUL

Publicație a Mitropoliei Basarabiei • Fondată în 1929 de Mitropolitul Gurie Grosu • Serie nouă • Anul II • Nr. 5 (16) • mai 2005 • Prețul 1 leu

Din sumar:

**APEL LA SOLIDARITATE
CU FRAȚII DIN ROMÂNIA** Pag. 2

Religia în școală
Pag. 3

**Părintele Paisie
duhovnicul** Pag. 4

**Cauze ale pătrunderii
sectelor (II)** Pag. 5

**A trăi fără încercări înseamnă
a trăi fără viață** Pag. 6

**Patriarhul Irineos I al
Ierusalimului a fost demis** Pag. 7

**Mănăstirea Sfântul Ioan
cel Nou de la Suceava** Pag. 8

Sfinții Împărați Constantin și Elena

La 21 mai/3 iunie, istoria creștinismului consemnează o remarcabilă pagină din viața creștinătății. Toată creștinătatea, cei cinstitori de sfinți și cei necinstitori de sfinți, cunosc și sunt pătrunși de această dată însemnată – legiferarea creștinismului la 313 d. Hr.

Biserica Creștin-Ortodoxă cu deosebită evlavie cinstește această sărbătoare creștinească, prăznuind pe Împăratul Constantin și mama sa, Elena. Acești doi sfinți nu provin din rândurile martirilor sau al marilor cugetători, din rândurile pustnicilor sau al cuvioșilor, ci din rândul păstorilor împărătești ce-au „intrat pe poartă” să păzească turma de vrămași. Împăratul Constantin și mama sa, Elena s-au învrednicit prin viața și faptele lor să fie „întocmai cu Apostolii” și să se împodobească cu nimbul sfințeniei, apărând creștinătatea, dându-i libertate și punând-o la locul cel mai de cinste.

Sfântul Constantin s-a născut în anul 280 în localitatea Nișdin, Iugoslavia de azi, din părinții Constanțiu Clor și Elena. Pe acele timpuri, Imperiul Roman, din pricina imensității sale, era dirigit de doi împărați. În Răsărit cărmuia împăratul Dioclețian, având, la rândul său, ca ajutor pe ginelele său Galeriu. Centrul era în Asia, la Nicomedia. În Apusul imperiului, ca împărat domnea Maximian Hercule, însoțit de fiul său Maxențiu, iar ca ajutor îl avea pe Constanțiu Clor, tatăl Sfântului Constantin și soțul cinstitei Elena.

La insistența Împăratului Maximian, Constanțiu Clor trebuia să o lepede pe soția sa, Elena, și să se căsătorească cu o fiică a acestuia. Cinstita Elena revine la baștina sa cu fiul ei, Constantin, în Răsărit, crescându-i aici în învățătura creștinească.

În 305, tatăl lui Constantin, Constanțiu, devine împărat, iar peste un an (306) se îmbolnăvește și-l aduce pe Constantin din Orient. În același an, Constanțiu moare și tânărul Constantin este proclamat de armată ca împărat. Maximian nu-l recunoaște ca împărat pe Constantin și îl declară împărat pe fiul său Maxențiu. În așa mod, Maxențiu anunță război împotriva lui Constantin. După cum ne mărturisește istoricul bisericesc Eusebiu de Cezareea, armata lui Maxențiu era mult mai numeroasă și mai bine pregătită decât armata lui Constantin, care era mai puțină și mai slabă.

Îndemnat de cugetul lui Dumnezeu, Constantin se rugă Lui ca să-l ocrotească și să-l ajute în această luptă. Ca răspuns la rugăciunile lui Constantin, Atotputernicul Dumnezeu Cel Adevărat îi dă un semn. Ziua în amiaza mare i se arată pe cer o cruce luminoasă, iar deasupra ei cu slove alcătuite din stele era scris: „Prin acest semn vei învinge”. Rămânând în cugetare asupra acestui semn, în noaptea următoare i se arată lui Constantin în vis Înșuși

Mântuitorul Iisus Hristos cu crucea în mână. Apropiindu-se de el, Mântuitorul îl îndemna pe Constantin să facă un steag ostășesc cu semnul Sfintei Cruci pe el. Cerând explicație de la duhovnicul său, ce-ar fi însemnând acest vis și acest semn pe cer, i s-a răspuns că Iisus Hristos și semnul crucii pe cer este imaginea nemuririi și trofeul biruinței ce l-a purtat Fiul lui Dumnezeu cu care a zdrobit porțile iadului și pe moarte a biruit.

Continuare în pag.6

MISIONARUL

poate fi abonat la orice oficiu poștal din republică.

Indice 21714

Prețul unui abonament la MISIONARUL la ÎS „Poșta Moldovei” pentru 1 lună – 1 leu pentru 3 luni – 3 lei pentru 6 luni – 6 lei

FIȘIER FILOCALIC

Nu este nimic mai sărac decât un cap care face filozofie despre Dumnezeu fără Dumnezeu!

(Sf. Ioan Scărarul)

Preoții – vinovați de înmulțirea sectarilor

Afirmația din titlu am desprins-o dintr-o discuție avută cu o persoană, bună cunosătoare a vieții bisericești de la noi. După ce a înșiruit mai multe momente reprobabile din viața și activitatea preoților a concluzionat cu ideea de mai sus. El este convins că, dacă preotul și-ar face corect misiunea, ar avea o viață conformă cu Evanghelia și nu s-ar lega atât de mult de cele lumești, atunci sectarilor le-ar veni tot mai greu să-și îngroașe rândurile. Numai inactivitatea și amorțeaua preotului în ale pastorației le deschide teren de lucru acestora. Dacă relația dintre preot și creștini ar fi cu adevărat o relație de părinte-fiu duhovnicesc, cine ar putea rupe această legătură? O relație, bazată pe dragoste, ar fi întărită de Dumnezeu, care este Dragoste, și atunci ce-ar face sectarul -- solul dezbinătorului viclean. Dar dacă relația dintre ei este, de obicei, de prestator de servicii și beneficiar, iar veriga de legătură fiind „taxele”, tot mai greu de suportat de bieții creștini, atunci sectarii câștigă un atu. Dar cine trebuie să fie cei care să înțeleagă mai bine că în aceste relații preot-credincioși, în locul taxelor trebuie pusă dragostea și slujirea după modelul Mântuitorului Hristos, ca slujitori ai Dragosteii

Supreme ce sunt. Dar dacă relația de taxă mai este întărită și de aroganță, slabă pregătire și exagerată părere de sine a prestatorului de servicii, care crede că lui trebuie să i se slujească și nu el este cel chemat să slujească tuturor, atunci sectarilor le vine și mai ușor. Tot împotriva preotului este și imaginea generalizată că l-ar interesa doar banii. Aceasta este informația ținută în cel mai mare secret din viața unei parohii. Se creează impresia că tot ce se întâmplă într-o parohie este o afacere a preotului paroh, un fel de SRL familial, la care dacă mai au acces unu-doi creștini privilegiați. Dar răspunderile cu adevărat sunt limitate. Pentru că, practic, preotul paroh face ce vrea cu finanțele parohiei, fără a mai consulta creștinii, pe cei care, de fapt, formează aceste fonduri. Casa bisericii se confundă cu buzunarul preotului paroh și invers. Mașinile luxoase și palatele ridicate consternează pe creștini și constituie un argument în propaganda sectară. Sau cine astăzi se mai manifestă ca Bunul Păstor să caute ultima oaie rătăcită, să-i oblojească rănilor provocate de învățăturile greșite și printr-o îngrijire atentă manifestând răbdare să o aducă înapoi în staul. Așa ceva n-ai să prea auzi. Cu sutele, orto-

docșii pleacă la secte. Și pe nimeni nu deranjează aceasta. Parohiile sunt lăse, practic, în mâinile sectarilor, care fac ce vor, racolând ortodocși în pace și tihnă. Unii preoți s-au transformat în creștini de duminică, pentru că numai duminica sunt în slujbă, celelalte șase zile au liber. Alții, pe deasupra, mai sunt și navetiști. Sunt sate cu mii de locuitori unde duminica vin la Sfânta Liturghie 12-15 creștini. Și pe nimeni nu pune în gardă acest fapt. Taxe cât mai mari și impozite pe măsură, aceasta e toată pastorația modernă.

I-am adus ca exemplu interlocutorului meu câteva nume de preoți, buni duhovnici și harnici misionari, care-și fac datoria de păstori cu cinste și se manifestă cu roade bune pe plan pastoral și caritativ-filantropic. M-a întrebat dacă pot să-i mai dau și alte nume decât cele câteva pomenite de mine, subliniind că acestea sunt excepțiile care confirmă regula.

Poate nu abordam acest subiect (deloc pe placul unor preoți, dar știu că unii vor fi de acord cu cele schițate mai sus) dacă interlocutorul meu n-ar fi avut deloc dreptate. Ceva dramatic se petrece, totuși. Dacă mergem tot așa, unde ajungem? Care va fi viitorul credinței

strămoșești în acest spațiu ortodox de 2000 de ani. Că ne confruntăm cu un indiferentism preotesct este evident. Că unii clerici sunt deficitari la capitolul tact pastoral, iar alții se manifestă ca niște meseriași este la fel de adevărat. Că lipsește o transparență financiară în parohii o știe toată lumea. Că nu există o strategie de apărare a credinței în fața valului sectar nu o poate tăgădui nimeni. Faptul că ortodocșii părăsesc masiv Biserica lor este o certitudine. Dovadă este numărul mare de case de rugăciuni care s-au ridicat în ultimul timp și numărul mare de comunități care închiriază spații prin săli de festivități în diferite instituții de învățământ de stat sau privat sau instituții administrative. Majoritatea din cei care merg la aceste adunări a plecat din Biserica Ortodoxă în ultimii 10-15 ani. Preoții au cu totul alte griji și interlocutorul meu le-a schițat în parte. Îmi spunea cineva acum câteva zile cum într-un orașel din partea de nord a republicii, cu o populație de vreo 15 mii de cetățeni, preotul din localitate se opune cu înverșunare construcției unei alte biserici ortodoxe. Motivul este etern pentru preoți – i se va diminuea venitul.

Continuare în pag.8

Agenda liturgică și pastoral-administrativă

Din agenda de lucru a Înalț Prea Sfințitului Petru, Mitropolit al Basarabiei și Exarh al Plaiurilor, alte evenimente din Mitropolia Basarabiei

11 martie - Lucrări de birou. A primit în audiență preoți și mireni din cadrul Mitropoliei Basarabiei.

13 martie - A oficiat Sfânta Liturghie la Paraclisul Mitropolitan „Sf. Ioan Evanghelistul” și a rostit un cuvânt de învățătură. În aceeași zi a efectuat o vizită pastorală în parohiile Porumbesti, Cania, și cimitirul eroilor români de la Țiganca.

14 martie - Seara a oficiat slujba Pavcerniței Mare cu Canonul Sf. Andrei Criteanul. Și a rostit un cuvânt de învățătură despre semnificația Canonului pentru începutul Postului Mare.

16 martie - A asistat la Sfânta Liturghia Sf. Grigorie Dialogul de la Paraclisul Mitropolitan „Sf. Ioan Evanghelistul”, unde a rostit un cuvânt de învățătură.

18 martie - A asistat la Sfânta Liturghia Sf. Grigorie Dialogul de la Paraclisul Mitropolitan „Sf. Ioan Evanghelistul” și a rostit un cuvânt de învățătură.

20 martie - A oficiat Sfânta Liturghie la Paraclisul Mitropolitan „Sf. Ioan Evanghelistul”, unde a rostit un cuvânt de învățătură.

21 martie - Lucrări de birou. A primit în audiență pe P.C. preoți Viorel Rusu, Gheorghe Ioniță, pe Arhim. Marcu Ghimciuc, pe dl Mihai Potoroacă, consilier juridic, și mireni din cadrul Mitropoliei Basarabiei.

22 martie - Lucrări de birou. A primit în audiență preoți și mireni din cadrul Mitropoliei Basarabiei.

23 martie - Lucrări de birou. A primit în audiență pe reprezentanții Oficiului Național pentru Cultul Eroilor din cadrul Guvernului Român, pe dl deputat Vlad Cubreacov, pe P.C. preoți Iulian Budescu, Vasile Burduja, Vasile Secrieru, Alexandru Bogos, Vasile Petrov și mireni

din cadrul Mitropoliei Basarabiei.

24 martie - Lucrări de birou. A primit în audiență pe P.C. Arhim. Andrei Caramalău, pe P.C. preoți Alexandru Furdul, Dorin Revenco, Ioan Cristea, Ioan Marin și mireni din cadrul Mitropoliei Basarabiei.

25 martie - Lucrări de birou. A primit în audiență pe P.C. Arhim. Andrei Caramalău, pe dl deputat Vlad Cubreacov, pe dl Igor Belei și mireni din cadrul Mitropoliei Basarabiei.

27 martie - A oficiat Sfânta Liturghie la Mănăstirea „Sf. Ap. Andrei” din

Durlești, unde a hirotonit în preot pe diaconul Dumitru Bulat. În cadrul Sfintei Liturghii a rostit un cuvânt de învățătură la Duminica Sfântului Grigorie Palama.

28 martie - A efectuat o vizită pastorală la Mănăstirea Ulmu, Ialoveni.

29 martie - Lucrări de birou. A primit în audiență pe P.C. preoți Mihail Siloci, Mihail Tataru, Gheorghe Nazarie, Avenir Golgan, pe dl deputat Vlad Cubreacov și pe dl Igor Belei.

30 martie - Lucrări de birou. A primit în audiență pe P.C. preot Teodor Golban.

31 martie - Lucrări de birou. A primit în audiență preoți și mireni din cadrul Mitropoliei Basarabiei.

1 aprilie - Lucrări de birou. A primit în audiență preoți și mireni din cadrul Mitropoliei Basarabiei.

3 aprilie - A oficiat Sfânta Liturghie la Paraclisul Mitropolitan „Sf. Ioan Evanghelistul”. În cadrul Sfintei Liturghii a rostit un cuvânt de învățătură la Duminica Sfintei Cruci.

7 aprilie - A oficiat Sfânta Liturghie la Mănăstirea „Sf. Ap. Andrei” din Durlești. În cadrul Sfintei Liturghii a rostit un cuvânt de învățătură.

Circulară

Prea Cucernice Părinte, Iubiți credincioși și credincioase,

Prin intermediul acestor scrisori dorim să vă mulțumim, dumneavoastră tuturor, pentru generozitatea de care ați dat dovadă răspunzând la apelul nostru de a ajuta persoanele sinistrate din țările Asiei de Sud-Est care au avut de suferit în urma calamităților naturale declanșate pe 26 decembrie 2004.

Partenerul nostru din Italia prin intermediul căruia am ajutat copiii din Sri Lanka, una din țările afectate de Tsunami, este organizația Amici dei Bambini, care își desfășoară activitățile din 1986 în diferite țări, printre care și Moldova. Scopul acestei organizații este de a oferi ajutor cât mai multor copii din întreaga lume. Astfel, Amici dei Bambini sunt printre primii care au intervenit imediat în zona lovită de calamitate ca să le redea copiilor speranța și zâmbetul.

Grație prețioasei dumneavoastră participări noi am reușit să contribuim cu suma de 27.057 lei la susținerea tuturor copiilor care, fără să spună multe, stăteau în așteptarea ajutorului nostru.

Vă mulțumim din suflet pentru ajutorul și susținerea dumneavoastră.

Cu arhieresti binecuvântări,

✙ PETRU

Arhiepiscop al Chișinăului, Mitropolit al Basarabiei și Exarh al Plaiurilor

Circulară

APEL LA SOLIDARITATE CU FRAȚII DIN ROMÂNIA

Noi, Petru, Arhiepiscop al Chișinăului, Mitropolit al Basarabiei și Exarh al Plaiurilor, facem apel de solidaritate către toți preoții și credincioșii din cadrul Sfintei Mitropolii a Basarabiei și către toată suflarea creștinească din Republica Moldova.

Așa cum ne-a făcut cunoscut Sfânta Patriarhie Română, în urma ploilor torențiale și a inundațiilor ce au avut loc în ultimul timp, populația din mai multe județe din România a avut de suferit. Arii întinse de teren din județele Timiș, Dolj, Olt, Mureș, Prahova, Ialomița, Iași, Bacău și Galați au fost afectate și se află sub ape.

Arhiepiscopia Timișoarei și Mitropolia Banatului ne-au comunicat că cea mai gravă situație rămâne în județul Timiș, unde au fost afectate de furia apelor dezlănțuite 2359 de case, din care 650 s-au prăbușit. În total s-au înregistrat peste 2400 de case avariate, peste 4200 de anexe gospodărești afectate, mai mult de 43.500 de hectare inundate și 3329 persoane evacuate.

Însă, bilanțul total nu îl putem estima în condițiile în care prognoza meteo și cea hidrologică arată că ploile ar putea continua și în următoarea perioadă.

Conștiința noastră de creștini și poruncile evanghelice ne îndeamnă să fim solidari cu frații noștri aflați în nevoie.

Prin puterea rezervată nouă de sfințele canoane, inițiem o colectă de fonduri pentru ajutorarea victimelor acestor ploi. Rugăm ca toate parohiile din cadrul Mitropoliei Basarabiei să participe activ la colectarea acestor fonduri.

Mai rugăm și îndemnăm ca toate instituțiile de stat centrale și locale din Republica Moldova și organizațiile nonguvernamentale să ni se alature în această colectă.

Mijloacele financiare vor fi acumulate într-un cont bancar special și gestionate prin Misiunea Socială „Diaconia” a Sfintei Noastre Mitropolii.

Toți doritorii pot face donații pentru fondul special la

BC „Victoriabank” S.A.

Cod bancar 280101416

Cont MDL 225110000186757

pentru persoane juridice prin virament, iar pentru persoane fizice în numerar, de la filialele „Victoriabank” sau ale oricărui altor instituții bancare.

Mitropolia Basarabiei și Misiunea Socială „Diaconia” vor face public modul de gestionare a fondurilor colectate.

Cu arhieresti binecuvântări,

✙ PETRU

Arhiepiscop al Chișinăului, Mitropolit al Basarabiei și Exarh al Plaiurilor

Misiunea Socială „Diaconia” a Mitropoliei Basarabiei

De ce nu?

În anul 2003, Misiunea Socială „Diaconia” a Mitropoliei Basarabiei a inițiat în raionul Cahul un proiect pilot finanțat de Caritas Ambrosiana, care are scopul de a antrena șomerii în câmpul muncii. Proiectul este destinat tinerilor părinți șomeri care au copii minori, pentru a le da un imbold spre a-și putea întreține familia. Ideea proiectului este la fel de interesantă ca și denumirea lui: „De Ce Nu?”. Sumarul acestei idei este următorul: coordonatorul programului sau inuși potențialul beneficiar caută o întreprindere care ar avea nevoie de mai mult personal, dar nu-și permite angajarea acestora. Aici intervine „Diaconia” - propune întreprinderii să deschidă unul sau mai multe locuri noi de muncă, pe când salariile pentru primele trei luni vor fi achitate de Misiune. Ulterior, angajatorul își asumă obligația de a ține lucrătorul în serviciu, achitându-i un salariu egal sau mai mare, conform contractului încheiat. Astfel, beneficiul se multiplică; o familie câștigă o sursă de întreținere, iar o întreprindere câștigă un loc de muncă deschis cu investiții minime. Deci, propunerea este relevantă pentru întreprinderile mici, care pot majora astfel numărul de angajați.

Bilanțul proiectului pilot la finele 2003 a fost unul mulțumitor. Chiar și după doi ani, șase din zece beneficiari lucrează la locurile de muncă la care au fost angajați inițial. Astfel, în 2004 el a fost aplicat și în alte localități. Același lucru se va întâmpla și în 2005.

Pentru început a fost semnat un acord de colaborare între Misiune și Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă, care permite de a angaja beneficiarii proiectului pe tot teritoriul R. Moldova, cu suportul legal al Oficiului, care devine garant și facilitator în tratativele cu patronii. Între timp, contractul de muncă a fost modificat în conformitate cu noul Cod al muncii, care a intrat în vigoare la sfârșitul anului 2003. Angajările au fost efectuate în trei raioane: Cahul, Glodeni, Orhei. În total au fost angajați 17 beneficiari.

Datorită apariției unei surse de venit, majoritatea persoanelor în cauză și-au ameliorat situația în familie și starea materială. Paralel cu angajarea în câmpul muncii a beneficiarilor în diferite raioane ale republicii, Misiunea a început colaborarea cu Asociația Amici dei Bambini (AiBi), în vederea angajării beneficiarilor în mun. Chișinău. Până în prezent au fost găsite și câteva locuri vacante de muncă în dependență de calificările pe care le au beneficiarii. De asemenea, Misiunea și-a propus ca scop și identificarea locurilor de muncă vacante, unde beneficiarii care nu au o anumită calificare ar putea să deprindă o meserie în perioada achitării bursei de muncă.

Cineva spunea că nu există situații fără ieșire, iar ieșiri sunt, cel puțin, două; de ce oare omul - găsind prima ieșire mai ușoară - nu o caută și pe cea mai înțeleaptă...

Tamara BOTIN

Spre familia naturală

Misiunea Socială „Diaconia” a Mitropoliei Basarabiei, în parteneriat cu organizația Amicii dei Bambini din Italia și Asociația „Orhidea” își va desfășura activitatea acum și în orașul Leova. Aici, nu departe de centrul orașului, este amplasat Gimnaziul Internat unde locuiesc și își fac studiile peste 400 copii. 80% din numărul total al copiilor instituționalizați din Moldova au părinți biologici. Acești copii provin din familii sărace, unde predomină mizeria și alcoolul, având de multe ori doar un singur părinte. Mulți dintre acești copii ar putea fi educați acasă, însă părinții preferă să-l trimită la internat, ca să scape de grija de a-i da de mâncare, de a-l îmbrăca în fiecare zi.

Când vorbim despre abandon, trebuie să folosim o ierarhie a necesităților care pornește de la sfera materială, dar care implică, mai devreme sau mai târziu, sfera psihică, sentimentele și afecțiunile. Deseori în „Instituție”, caracterizată de prezența unui număr mare de copii, prevalează necesitatea ordinii, a controlului și uniformității comportamentelor. Este practic imposibilă crearea acelei legături exclusive, sigure, stabile și de lungă durată, care reprezintă baza necesară dezvoltării funcțiilor psihice și a capacităților comunicative și afective.

Scopul proiectului „Spre o familie” este restabilirea treptată a relației dintre copilul instituționalizat și familia sa biologică sau lărgită, precum și resocializarea și dezvoltarea personalității copilului lipsit de grija părintească.

Intervenția cuprinde trei direcții:

1. Ludoteca (activități extrașcolare pentru copii)
2. Intervenția de tutoring pentru restabilirea legăturilor cu comunitatea
3. Intervenție de serviciu social pentru restabilirea legăturilor familiale - activitate desfășurată de Misiunea Socială „Diaconia” a Mitropoliei Basarabiei

Obiectivele proiectului sunt următoarele:

- Favorizarea dezvoltării unui mecanism de restabilire treptată a relațiilor dintre copilul instituționalizat și familia sa de origine, lărgită sau substitutivă
- Susținerea (ajutor social, psihologic, material) familiilor biologice sau lărgite ale copiilor aleși pentru proiect, astfel încât aceștia să devină o resursă pentru copilul instituționalizat
- Promovarea colaborării dintre sectorul social public privat în scopul unei repartizări cât mai eficiente și eficace a resurselor și a eforturilor pentru soluționarea problemelor copilului instituționalizat și a mediului său familial.

Beneficiarii acestui proiect nu sunt doar copiii din Gimnaziul Internat, dar și familiile biologice și lărgite ale copiilor aleși pentru proiect (în cazul în care ele sunt și există o posibilitate de colaborare).

Tamara BOTIN

Religia în școală

„Credința în zilele de apoi, e singura tărie-n noi”

G. Coșbuc

Reîntoarcerea religiei în școală în calitate de disciplină opțională, sperăm că opțională doar pentru început, este una dintre cele mai mari realizări ale Bisericii în Republica Moldova. Ar fi bine ca cei în drept să rezolve atare probleme să înțeleagă că marele Solomon avea dreptate când zicea „Deprinde pe tânăr cu purtarea pe care trebuie să o aibă și chiar când va îmbătrâni nu se va abate de la ea” (Pilde 22, 6).

Pentru orice țară, obiectivul de bază trebuie să fie creșterea unei generații sănătoase și morale. Lucrul acesta presupune și o educație religioasă în spiritul celor mai curate tradiții religioase, educația religioasă fiind problema-cheie a societății, în general, și a politicii educaționale, în special.

Educația religioasă și-a demonstrat în timp rolul său benefic în formarea personalității oneste, fiind încă un argument major la introducerea disciplinei Religia creștin-ortodoxă în școală.

Pe timpuri, cuvântul religie i-a speriat atât de mult pe bolșevici încât au încercat nu numai să-l defaime, dar chiar să-l scoată din uz. Însă e cu neputință ca omul să-l înfrunte pe Dumnezeu, omul care fără ajutorul lui Dumnezeu este atât de mic, atât de neputincios.

Cunoscând nivelul de dezvoltare a științei nu este greu să faci o comparație între om, care a realizat progresul tehnic, și Dumnezeu. Este de ajuns să privești cerul, acest univers infinit, ca să-ți dai seama cât de puțin a realizat omul în comparație cu perfecțiunea creată de Dumnezeu.

Să ne aducem aminte de cuvântul Sf. Scripturi în care se menționează că Dumnezeu a făcut cerul și pământul, după care, prin cuvânt doar, a creat totul, asigurând condițiile necesare de viață și numai după asta a creat omul, chip și asemănare a Sa, adică cu gândire (Facerea, cap. 1-2), pentru ca omul să-L poată lauda și slăvi pe Creator și să se minuneze de măreția Lui.

După cum vedem, la început era doar Dumnezeu, apoi au fost făcute cerul și pământul, după care au apărut lumina, aerul; apa a fost despărțită de uscat; a fost făcută vegetația, animalele, păsările, peștii și animalele de apă; soarele, luna și stelele, iar la urmă – omul. „Iar omul, pentru a fi deosebit de tot ce a făcut Dumnezeu are gândire și rațiune, descoperă tainele pe care Creatorul îi permite să le descopere la timpul lor”.

Știința, fiind produsul activității umane, este ultima care ar putea să-și spună cuvântul despre Creator. Pe pământ întotdeauna vor fi oameni care vor dori să-l descopere pe Dumnezeu.

Spunând aceste cuvinte, noi ne dăm seama că încă multe nu știm și nu cunoaștem despre Creator, și dacă citim în istorie vedem că Dumnezeu a avut un rol important în pacea și liniștea multor popoare. Nu putem să contestăm că primele cărți, școli, spitale, aziluri s-au format pe lângă bisericile și mănăstirile noastre, primele tiparuri și cei mai de vază oameni de cultură și de știință s-au format în școlile bisericesti. Deși poporul nostru în ultimii 70 de ani i-a fost luată această cultură religioasă și a fost dezinformat în ceea ce privește religia, se observă că nu suntem indiferenți și rămânem pe gânduri când auzim ceva care cândva se vorbea pe ascuns și era ca o poveste.

Biserica, care deține cele mai valoroase opere de artă și cărți de cult vechi bine lucrate în aur și argint, precum și obiecte de cult care erau la fel făcute din aceste metale scumpe, ne demonstrează că oamenii dădeau lui Dumnezeu tot ce aveau mai bun și erau fericiți și bogați. Părinții, care astăzi au atins vârsta de 25-30 de ani, s-au născut într-o țară ruinată și dezorganizată religios, cu biserici ruinate, mănăstiri devastate. Doar icoanele, cărțile și obiectele de cult au rămas mărturie că am fost un popor religios, cu o cultură veche, că noi aveam cărți și

oameni deosebiți înainte de a veni învățătura pustiitoare a ateismului. Ideologia comunistă nu a făcut altceva decât să ne aducă într-o stare jalnică de analfabetism religios și o dată cu aceasta am încetat să ne mai cunoaștem istoria – cine am fost și cine suntem. O dată cu scoaterea religiei în afara statului și persecutarea Bisericii și a creștinilor s-a dezzechilibrat societatea. Omul nu se mai teme de Dumnezeu și își permite să facă nelegiuri.

Primii ani de comunism, la noi în republică s-au început cu persecutarea oamenilor gospodari, cu închiderea bisericilor și mănăstirilor și profanarea lor, obiectele de cult valoroase au fost furate și duse din țară ca să nu rămână argumente că am fost un popor civilizat.

După strămutarea masivă în Siberia și nimicirea intelectualității, în țară au rămas doar oamenii simpli cu 2-4 clase și cei care nu știau carte. Au început să ne vină specialiști noi și să ne învețe ca pe niște sălbatici cine suntem și unde trebuie să mergem. Noi rămăsem orfani de cultură, religie și de neam. Prin dictatură, persecuție, intimidări și alte tehnici diabolice au reușit să ne facă să credem că datorită ateismului și comunismului suntem și noi oameni, avem și noi cultură. Doar prin acei bunei și străbunei care știau adevărul, prin rugăciunile lor ne-am menținut și noi ca neam. A venit timpul și acea învățătură, împreună cu regimul care-o susținea, s-au distrus, iar noi ne-am trezit ca din somn și ne-am dat seama că suntem lipsiți de cultură și de perspective. Cei care au fost la conducere au pus mâna pe tot ce era mai bun, ceilalți au început a fura ce puteau sau ce a mai rămas și, în așa fel, în țară s-a dezvoltat banditismul și corupția.

Dacă am fi fost cu Dumnezeu la alungarea întunericului ateist, ne-am fi gândit la viitorul copiilor noștri, la un viitor luminos, asigurându-le în țara lor un loc de muncă și un trai decent. Dar când

oamenii s-au trezit și și-au dat seama că tot ce au construit și în ce au crezut s-a risipit într-o noapte și că cineva a pus stăpânire pe ceea ce cândva era a statului și a poporului, au luat drumurile străinătății spre a se robi și a putea câștiga pentru copii, copiii rămânând, însă, fără părinți și fără educație. Și fiind fără Dumnezeu au început să se destrăbăleze și așa s-a făcut că într-o țară cândva ordonată, religioasă și cu oameni buni a devenit o țară săracă plină de narcomani, prostituție și trădători.

Când părinții s-au întors nu au mai găsit ceea ce au lăsat, pentru că, așa cum am mai spus, fără Dumnezeu nimic nu există și totul se ruinează. De aceea este nevoie ca părinții să înțeleagă, deși le vine foarte greu, că trebuie să se încreadă în Dumnezeu și să le insuflă copiilor această credință, să-i aducă pe copii la biserică. Cei care au rămas ca educatori ai copiilor celor plecați, nu au nici o șansă să-i stăpânească pe tineri, pe copii, deoarece diavolul lucrează și dezorientează prin plăcerile timpului: internetul, care este plin de pornografie, televizor, care peste fiecare 10 minute arată scene pornografice, violență, muzica pop, rock, metalică și electronică, care strică mintea copilului și a tânărului. Cum poți să stăpânești un astfel de tânăr care vede atâtea lucruri plăcute la vedere, dar cu care își otrăvește mintea, inima și gândurile, și numai prin educația religioasă se poate da omului o înțelepciune și o abținere de la aceste

fărădelegi. Ne-a mai rămas doar Biserica, care întotdeauna s-a rugat pentru pacea și liniștea oamenilor, dragostea și unitatea neamurilor.

Ca tinerii să înțeleagă că viitorul nu-i în bogăția materială, ci în cea spirituală este bine să se introducă religia în școală, ca mintea copilului să fie familiarizată cu vocea blândă a unui duhovnic care să-l îndrume pe drumul vieții, să cunoască cuvântul mântuitor al Evangheliei și să înțeleagă chemarea tainică a lui Hristos, care a venit să aducă omului mântuirea și să-i îndemne prin cuvintele adresate tuturor părinților, educatorilor, stăpânilor acestei lumi: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i oprîți, căci unora ca acestora este împărăția cerurilor” (Matei 19, 14-5).

Sunt multe de spus la acest capitol, dar ne oprim aici, concluzionând că tot ce s-a făcut fără și împotriva lui Dumnezeu s-a distrus și s-a risipit. Atât regimul, cât și numele celor care l-au slujit vor fi șterse din inimile oamenilor, doar istoria îi va pomeni ca pe niște răufăcători.

Reieșind din cele expuse ne dăm bine seama că este nevoie de a reveni la cultura noastră strămoșească și încetul cu încetul să-l aducem pe Dumnezeu în viața noastră.

Religia este o cale de echilibru societatea și de a oferi copiilor și nepoților posibilitatea să-l cunoască pe Dumnezeu și prin credință și cu ajutorul Domnului să-și creeze un viitor fericit cu multe perspective.

Preot Anatolie GONCEAR

Ziditori de bisericii spirituale

Către sărbătoarea Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, fiecare creștin se apropie într-o pregătire aparte – își primenește hainele și își primenește și sufletul în rugăciune și post. Postul, rugăciunea și milostenia din această perioadă aducătoare de lumină sfântă în sufletele noastre constituie și un dar, o ofrandă modestă așezată la crucea Mântuitorului. Comunitățile de creștini, la fel, se pregătesc către Praznicul Praznicelor. Și parohia „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din Chișinău a venit la Crucea purtătoare de Viață și Lumină cu un dar deosebit, cu o foaie parohială cu o denumire semnificativă – Amvon.

Este cunoscut faptul că verbul tipărit ca și cel auzit are o lucrare tainică în sufletele și conștiințele oamenilor. Însă dacă cuvântul auzit în predică s-ar putea să nu se rețină integral, la cuvântul tipărit se poate reveni pentru meditație ori de câte ori se dorește. Se pare că tocmai acest aspect al formării duhovnicești au dorit să-l suplینească slujitorii bisericii „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” – ca enoriașii să nu ducă lipsă de hrană spirituală când se află acasă.

Amvonul bisericii este locul de unde se citește Evanghelia, de unde se predică, de unde se transmite mesajul biblic, cuvântul

lui Dumnezeu. Preoții acestei parohii au dorit să spună prin această denumire că misiunea acestei foi este să răspândească Cuvântul Luminii, Cuvântul Vieții. Și, totodată, să amintească că perioada amvonului mut, cum a fost perioada comunisto-ateu, a trecut. Astăzi este imperios necesar de amvoane vorbitoare de predici înțelepte, pline de cuvinte care să ajungă la inima creștinilor, cuvinte capabile să le schimbe viața. „Amvonul” parohiei „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” va fi un amvon ambulant, care va fi transmis din mână în mână și va umbla din casă în casă, pentru a ajunge la inima fiecăruia.

Editarea acestei foi este o lucrare laudabilă a acestei comunități de creștini, dacă ținem cont de faptul că această comunitate construiește o biserică de o rară frumusețe, suportă cheltuielile pentru editarea revistei bisericesti „Luminătorul”, dar care, comparativ cu alte biserici, are venituri modeste. Slujitorii acestei parohii știu că în pastorație este important nu numai să poți lua, dar să și oferi, care înseamnă foarte mult.

Amintim cu plăcere pe slujitorii acestei parohii: protoiereu mitrofor Petru Buburuz, protoiereu mitrofor Victor Grăjdianu, preot Gheorghe Ioniță și preot Eugen Nazarciuc.

Primul număr al „Amvonului” cuprinde un Cuvânt de felicitare către parohieni cu ocazia sfințelor sărbători de Paști, semnat de părintele paroh prot. Petru Buburuz; Cuvântul de învățatură a Sfântului Ioan Gură de Aur la Sfânta și Luminată zi a Învierii Mântuitorului Iisus Hristos; poezia „În dimineața duminicii” de Alexie Mateevici; articolul „Fericiți și pururea pomeniții ctitori”, în care aflăm că „ridicarea noilor lăcașuri de cult este o necesitate de ordin practic, liturgic și pastoral”, „Ce semnifică ctitoria unui nou lăcaș de cult?” și „Ce înseamnă a fi ctitor”; un Apel către credincioși, Orarul slujbelor pe luna mai și două anunțuri utile pentru viața religioasă a comunității prin care se anunță funcționarea în cadrul parohiei a școlii duminicale pentru copii.

Așa cum am remarcat deja, acești preoți, îndrumați de părintele prot. Petru Buburuz, împreună cu întreaga comunitate înalță un sfânt lăcaș. A porni la o asemenea lucrare astăzi, când parcă milostenia se face tot mai greu, este un act de mare curaj creștin, care vine din credință fierbinte și dragoste nemărginită față de Dumnezeu. Slujitorii de la această parohie știu bine că a ridica biserici din ziduri este greu, dar mai dificil este să ridici biserici în inimile oamenilor. Dar nici

"Pace vouă!"

AMVON

Foaie editată de parohia ortodoxă "Sfinții Apostoli Petru și Pavel" • Anul I, Nr. 1 • Mai 2005

Hristos a înviat!

Iubiți fi duhovnicești,
Clopoțele sfințelor biserici răsună din nou vestind marea bucurie a Învierii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, iar inimile dreptmăntuitorilor creștini se bucură din nou între slăvitul Celui ce „cu moartea pe moarte câștigă” a înviat a treia zi, dărânat sărbătorilor și praznic al praznicilor, să lămură viața veșnică.

Ne bucurăm că a înviat Hristos, plinirea proorociilor; ne bucurăm că a înviat Hristos, Cel ce a surpat zidul vrăjmașiei dintre cer și pământ; ne bucurăm că a înviat Hristos și, prin Taina Sfântului Botez, ne-a luat povara păcatului strămoșesc; ne bucurăm că a înviat Hristos, Cel ce prin Ierlisa Sa procurată a îmbrăcat iarăși firea noastră cu frumusețea cea dintâi; ne bucurăm că a înviat Hristos și nu mai suntem robii morții, ci binecuvântații vieții; ne bucurăm că a înviat Hristos și suntem iarăși fi iubiți ai lui Dumnezeu; ne bucurăm că a

înviat Hristos, chezia Învierii noastre; ne bucurăm și cântăm obșteșcui tropar al biruinței noastre creștinești. **Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte câștigând și celor din morime viața dăruindu-le.**

Fie ca Învierea Domnului, sărbătoarea noastră celălată, să înviat a treia zi, dărânat sărbătorilor și praznic al praznicilor, să aducă bucurie în casele și în inimile voastre. Prezentăm unde este slăvit Domnul nostru Iisus Hristos, zina Învierii Lui să reverse mai multă lumină în cugetele noastre, mai multă bunățate în noi și dragoste între oameni.

Cu acest fericit prilej, adresăm tuturor enoriașilor parohiei Sfinții Apostoli Petru și Pavel calde urări de sănătate și fericire, sărbători fericite și mult ajutor de la Dumnezeu, ca să biruiți grațiatul vieții de acum robii morții, ci binecuvântații vieții; și să dobândiți pacea și bucurie Învierii lui Hristos!

Preot paroh, Prot. Petru Buburuz

Adevărat a înviat!

prima, nici cea de-a doua lucrare nu se face fără ajutorul lui Dumnezeu. Zidirea bisericilor din inimi este o muncă care cere alte metode și alte „utilaje”. Unul din aceste „utilaje” spirituale este foaia parohială „Amvon”.

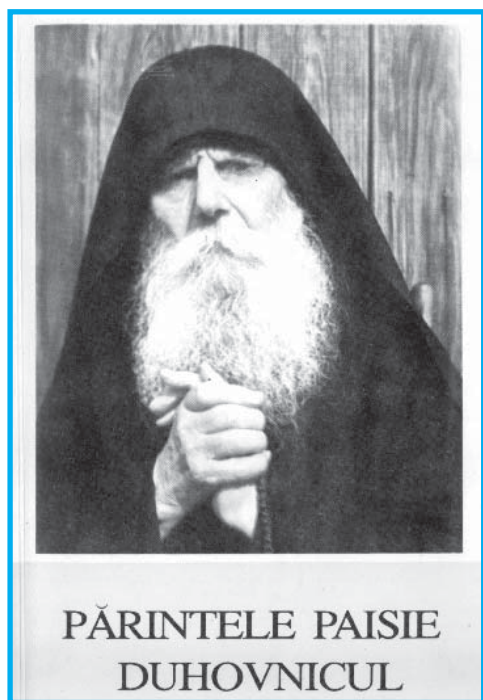
Adresăm sincere felicitări preoților slujitori ai bisericii „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”, creștinilor din această parohie și dea Bunul Dumnezeu ca numărul bisericilor zidite în inimi să fie cât mai multe.

Într-un ceas bun!

Anatolie TELEMBCI

Sfinții din jurul nostru

Părintele Paisie duhovnicul

PĂRINTELE PAISIE
DUHOVNICUL

Părintele Paisie Olaru de la Sfânta Mănăstire Sihăstria a fost dăruit de Dumnezeu cu darul vindecării și pacificării sufletelor rănite de păcate. Învățătura lui teologică era, deodată, simplă și înțeleaptă, evanghelică și practică. Părintele Paisie avea o mare forță pașnică de a discerne ușor și direct esențialul de secundar, fără să relativizeze plinătatea credinței trăite și fără să o complice prin piedici inutile.

Asemenea sfinților din pustie, care concentrau multă înțelepciune sfântă în cuvinte puține, Părintele Paisie spunea esențialul în sfaturi părintești. Bunătatea sa nu era sentimentalistă, iar mânia sa nu era pătimășă. Ascet și rugător, Părintele Paisie avea o severitate fără crispă și o smerenie fără naivitate: era un om matur duhovnicește și curat cu inima.

Însă darul său cel mai mare era acela de a liniști sau pacifica sufletul celor care se mărturiseau la el sau cereau binecuvântarea lui. Pacea pe care o transmitea în jurul său venea din iubirea sa profundă și smerită față de Dumnezeu și față de semenii. Din familiaritatea sa sfântă cu Dumnezeu, Atotmilostivul și Iubitorul de

oameni, se nășteau rugăciunile și binecuvântările sale familiare, părintești și gingașe față de pelerinul credincios: „Binecuvântează, Doamne, căsuța lui, măsuța lui...; dă-i, Doamne, un colțșor de rai”. Pronunța aceeași binecuvântare pentru oamenii de rând și pentru patriarh sau mitropolit. Păcatul risipește și tulbură, iar Sfântul Duh adună și pacifică, liniștește.

Purtător de Sfântul Duh, prin credință smerită și rugăciune neîncetată, Părintele Paisie duhovnicul aduna mintea în jurul inimii și inima oamenilor lângă Dumnezeu, într-o vreme în care ideologia comunistă atee încerca să rătăcească minți, să usuce inimi și să depărteze pe oameni de Dumnezeu.

Deși slab și firav la înfățișare, Părintele Paisie a fost în ultimii ani ai dictaturii comuniste în România un adevărat uriaș al spiritului românesc care, în liniște, fortifica Biserica lui Hristos din inimile credincioșilor, în timp ce în zgomotul capitalei se demolau biserici de zid. Dumnezeu singur știe cât de mult prețuiește un duhovnic dător de pace și sănătate a sufletului, atunci când societatea umană se organizează în sistem infernal! Sfințenia Părintelui Paisie Duhovnicul nu se impunea spectaculos, ci irezistibil de pașnic, pentru că sfințenia umanizează pe om, contrar patimilor egoiste care înstrăinează umanul din om.

Cartea „Părintele Paisie Duhovnicul”, publicată de Prea Cuviosul Părinte Arhimandrit Ioanichie Bălan de la Mănăstirea Sihăstria, ne cheamă să înțelegem deodată cât de minunat lucrează Dumnezeu în mijlocul unui popor smerit și credincios și cât de mare este nevoia de a avea duhovnici adevărați, care să ne lumineze calea dreptei credințe.

Cuvânt înainte
la „Părintele Paisie Duhovnicul”

† DANIEL,

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Iași, la Duminica Ortodoxiei, 7 martie 1993

După trecerea la cele veșnice a Ieroschimonașului Paisie Olari, din Mănăstirea Sihăstria, în noaptea de 18 octombrie 1990, unul din cei mai mari duhovnici ai monahismului românesc din zilele noastre, se simțea nevoia unui volum cu cele mai alese sfaturi și povățuiri duhovnicești, pe care părintele le dădea numeroșilor săi fii sufletești, călugări și credincioși.

Această dorință și datorie, în același timp, se împlinesc astăzi, cu ajutorul lui Dumnezeu și binecuvântarea ÎPS Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, prin publicarea lucrării de față, intitulată, în mod firesc, „Părintele Paisie Duhovnicul”.

Ieroschimonașul Paisie Olaru s-a născut la 20 iunie 1897, în satul Stroiești, comuna Lunca - Botoșani, într-o familie cu cinci copii, fiind cel mai mic la părinți. Tatăl său, Ioan, era pădurar, iar mama sa, Ecaterina, casnică. Din botez a primit numele de Petru.

În anul 1921 a intrat în viața monahală la Schitul Cozancea din apropiere, luând la călugărie numele de Paisie. În anul 1943 a fost hirotonit diacon, iar în anul 1947, preot, fiind pentru puțin timp egumen la schitul de metanie.

În toamna aceluiași an se retrage la Mănăstirea Sihăstria, devenind duhovnic al întregii obști, până la sfârșitul vieții sale. Între anii 1972 - 1985 s-a nevoit ca sihastru la Schitul Sihla, iar în ultimii cinci ani a locuit în chilia sa de la Sihăstria, fiind bolnav, până s-a mutat la Domnul, lăsând moștenire ucenicilor săi pilda vieții sale de adevărat monah și părinte duhovnicesc.

În această lucrare am introdus la început două convorbiri ziditoare de suflet, realizate cu Părintele Paisie în anii 1984 și,

respectiv, 1987, pe care le-am publicat în „Convorbiri duhovnicești”, volumul I și II, fiind pline de har și căldură părintească și mult gustate de monahi și credincioși. Apoi am adăugat cuvântul Arhimandritului Cleopa Ilie, cel dintâi fiu duhovnicesc al său, care evocă unele momente importante din viața Părintelui Paisie Olaru.

În continuare am adăugat un capitol nou, intitulat „Scrisori și învățături duhovnicești”, în care sunt prezentate, selectiv, un grup de scrisori adresate starețului Mănăstirii Sihăstria și unor ucenici apropiați, călugări și credincioși. Apoi am adăugat câteva pagini cu sfaturi părintești adresate în scris ucenicilor săi sau înregistrate pe bandă magnetică în diferite ocazii.

Ultima parte a acestui capitol conține scurte sfaturi și cuvinte înțelepte ale Părintelui Paisie, păstrate în memoria și în inima fiilor săi duhovnicești vrednici de crezare, redată sub formă de capete, necunoscute de cei mai mulți dintre noi. Cât despre „Ultimele cuvinte ale Părintelui Paisie despre Rai”, cu care se încheie cartea de față, cititorul este îndemnat să cugete mai profund la cele de dincolo de moarte.

Mulțumesc lui Dumnezeu cu recunoștință pentru realizarea acestei cărți mult așteptate, precum și tuturor colaboratorilor, cu care împreună am adus la bun sfârșit lucrarea de față, pe care o dorim să fie o călăuză duhovnicească pe calea mântuirii tuturor iubitorilor de Hristos.

Introducere
la „Părintele Paisie Duhovnicul”
Arhim. Ioanichie Bălan

De vorbă cu Părintele Paisie

- Se observă în unele părți că se neglijează spovedania și se dă prea des și chiar necanonic Sfânta Împărtășanie. Cum este mai bine de făcut în această situație?

- Nu putem renunța la Sfintele Canoane și la practica milenară a Bisericii. Să mergem pe drumul Părinților și înaintașilor noștri, pe drumul canonic al Sfintei Tradiții. Nu deasa împărtășanie ne duce la desăvârșire, ci pocăința cu lacrimi, deasa spovedanie, părăsirea păcatelor, rugăciunea din inimă. Răvna unora pentru deasa împărtășanie este semnul slăbirii credinței și al mândriei, iar nu semnul sporirii duhovnicești. Îndreptarea și sporirea noastră pe calea mântuirii începe cu deasa spovedanie și se continuă prin post și rugăciune cu lacrimi, prin părăsirea păcatelor, milostenie, împăcarea cu toți și smerenie. Numai după ce facem toate acestea ne putem împărtăși mai des, așa cum arată Sfintele Canoane și tradiția Bisericii. Altfel cum să primești pe Domnul cerului și al pământului în casa când sufletul tău este necurat, nespovedit, robit de patimi și mai ales plin de mândrie? Întâi avem nevoie de lacrimi, de rugăciune și deasa spovedanie, apoi toate celelalte daruri ni se adaugă. Mănăstirile noastre întotdeauna au ținut calea împăratească de mijloc. Când este cazul, să urmărim practica și sfatul lor.

- Care este folosul rugăciunii, în general, și al rugăciunii inimii, în special?

- Folosul rugăciunii este împlinirea scopului ei, adică iertarea păcatelor și mântuirea sufletului, indiferent că o facem cu gura, prin cuvânt, cu mintea sau cu inima. Fiecare cum îl îndeamnă cugetul, duhul și duhovnicul, așa să se roage, numai să nu piardă mântuirea. Acea rugăciune este mai de folos care izvorăște lacrimi de umilință, care ne

ajută să părăsim păcatele și să creștem în dragoste, în smerenie și în credință. Fiecare să se roage cu rugăciunea care îl ajută să sporească mai mult în fapte bune și pocăință.

- Rugăciunea fără lacrimi este primită? Cum putem dobândi lacrimi de pocăință?

- Lacrimile sunt de mai multe feluri, dar cele duhovnicești nu se dau, nici nu se împrumută, ci sunt un dar de la Domnul. Deci să le cerem și atunci când vin, fie că ne rugăm cu gura sau cu inima, ele sunt bune și mult folositoare, că sunt de la Domnul și merg la Domnul. Numai să nu ne mândrim, ca să nu pierdem lacrimile.

- A slăbit răvna pentru rugăciune peste tot astăzi. Cum putem dobândi răvnă și evlavie mai multă pentru sfânta rugăciune?

- Orice creștin, fie călugăr, fie mirean, trebuie să aibă un program de rugăciune, pe care suntem datori s-o facem, până ce ne obișnuim cu ea. După ce ne obișnuim cu rugăciunea după program, și fără să vrem o facem, că obiceiul - bun sau rău - este a doua natură. Dacă am merge mai des pe la spitale, prin casele de suferință, pe la cei săraci și dacă am cugeta noi la ceasul morții și al judecării care ne așteaptă, atunci ne-am ruga mai mult și am avea desigur și lacrimi fierbinți la rugăciunea noastră. Rugăciunea puțină, făcută mecanic, din silă sau de ochii altora, este bună, dar nu aduce mult folos, până se atinge Duhul lui Dumnezeu de inimile noastre.

- Puțini credincioși și chiar monahi mai citesc astăzi Psaltirea. Care este folosul citirii regulate al Psalmilor?

- Părinții noștri citeau zilnic Psaltirea, ca o rugăciune permanentă. Ba unii o știau pe de rost și o spuneau în șoaptă la ascultare, sau mergând pe cale. Cre-

dincioșii, puțini, mai știu astăzi doar psalmul 50. Este păcat că noi nu mai cunoaștem puterea Psaltirii, frumusețea duhovnicească a psalmilor. Cândva o rosteau în ison sau o cântau, imitând pe sfinții îngeri. Dar să nu uităm că cititul psalmilor este trupul rugăciunii, iar înțelesul adânc al psalmilor este sufletul rugăciunii. Trupul fără suflet este mort. Adică citirea psalmilor fără cugetare și atenție aduce puțin folos.

- Unii credincioși spun că nu citesc Psaltirea pentru că le face diavolul multe ispite. De ce se tem diavolii de psalmi?

- Se tem de psalmi pentru că cine se roagă cu psalmi îi arde pe diavoli ca și cu o sabie de foc. Mare putere are Psaltirea asupra duhurilor rele. Cu aceasta părinții de demult făceau minuni și alungau duhurile rele din oameni. Iar dacă unii nu citesc Psaltirea pentru că se tem de ispite, aceștia sunt creștini fricoși, care vor să iasă la luptă cu diavolii fără arme. Or, dacă nu avem arme bune la noi, îndată diavolul ne dezarmează și ne ia prizonieri, adică ne face robi ai păcatelor spre osândă. Psaltirea unită cu postul și smerenia sunt cele mai puternice arme împotriva diavolilor. Cu aceasta sfinții izgoneau diavolii din lume și coborau pe îngeri pe pământ. Că cine citește Psalmi imită pe îngeri și cântă împreună cu ei.

- Unii din duhovnici recomandă la spovedanie rugăciuni din Ceaslov, mai ales cele șapte laude; alții cer acatiste și paraclis, iar alții cer mai mult rugăciunea inimii. Ce fel de rugăciuni recomandați pentru călugări și pentru mireni?

- Spune Mântuitorul în Sfânta Evanghelie: „Pe acestea să le faceți și pe acelea să nu le lăsați”. Adică să le facem și pe unele, și pe altele, după a noastră răvnă

și putere. Nu putem renunța la Ceaslov, nici la acatiste în care se arată minunile sfinților, adică răbdarea mucenicilor și ostenelele cuviosilor care le-au suferit de bună voie pentru dragostea de Dumnezeu. Prin unele rugăciuni laudăm pe Dumnezeu Cel în trei Fețe închinat și mărit; prin altele laudăm pe sfinți și faptele credinței lor, iar prin altele ne rugăm spre iertarea păcatelor noastre și pentru toți oamenii care prin noi cer mila lui Dumnezeu. Să unim rugăciunea citită și cântată, adică rugăciunea din cărți, cu cea rostită în taina inimii, fără cuvinte, după sfatul duhovnicului și atunci vom spori și vom dobândi multă bucurie și pace în suflet.

- Cum putem deprinde mai bine rugăciunea inimii, că astăzi nu mai avem dascăli de rugăciune ca odinioară?

- Rugăciunea nu este teorie care se învață în școală. Rugăciunea inimii, adică cea făcută cu simțirea inimii, este o dăruire a Duhului Sfânt, un dar de sus, pe care îl primesc numai cei vrednici de el. La biserică se cântă: „Să ne curățim simțirile, ca să vedem pe Hristos strălucind în inimile noastre”. Cine iubește pe Dumnezeu din tot sufletul, din toată virtutea și din toată inima sa, aceluia i se dăruiește darul rugăciunii inimii și darul sfințelor lacrimi. Altfel, poți căpăta rugăciunea inimii din experiență după o lungă practică, dar se pierde ușor, căci inima nu arde de iubire pentru Hristos. Eu am mai făcut cândva o experiență cu rugăciunea inimii, la schitul Rarău, dar acum nici eu nu o am.

- Ce părere aveți despre monahismul de astăzi? Cum trebuie să ne nevoim în viața monahală ca să dobândim mântuire?

- Monahismul de astăzi este cu școală multă, dar cu practică puțină. Grijă

vieții pământești, uitarea fagăduințelor călugărești, lăcomia și slava deșartă sunt bolile principale care bântuie acum. Cum spune proverbul: „Pește de la cap se strică”. În capul obștii trebuie oameni cu viață, nu cu școală. Însă, dacă ne vom sili să mergem pe urmele părinților noștri, ne vom mântui.

- Cum putem dobândi darul tăcerii, care este mama rugăciunii?

- Să ne aducem aminte de cuvântul Mântuitorului care zice „că pentru tot cuvântul deșert vom da seamă în ziua judecării”; iar un sfânt părinte zice că „de câte ori am vorbit, m-am căit”. Mare este darul tăcerii. Prin tăcere scăpăm de osândă, de clevetire, de vorbă deșartă și învățăm a ne ruga. Părinții noștri vorbeau „șapte vorbe pe zi”, cum se spune, dar cu inima și cu buzele se rugau neîncetat. Dacă vom pune înaintea noastră păcatele noastre, ceasul morții și ziua judecării, încet, încet dobândim darul tăcerii și al rugăciunii. Să ne rugăm lui Dumnezeu cu cuvintele Psalmistului David: „Pune, Doamne, pază gurii mele și ușă de îngrădire împrejurul buzelor mele” (Ps. 140,3).

- Care este folosul cel dintâi al rugăciunii?

- Primul folos al rugăciunii este pacea sufletului și mulțumirea duhovnicească. Oriunde ești, ești liniștit; orice faci, ești mulțumit, știind că toate sunt răduite de la Domnul. Când este cineva în pace, vorbește blând, înțelept și liniștit, iar când nu are pace în suflet, este tulburat, cu chipul agitat și vorbește fără cugetare și cu păcat. Mare dar este pacea și mulțumirea sufletească! Să le cerem permanent de la Dumnezeu în rugăciunile noastre.

După „Părintele Paisie Duhovnicul”

Biserica și sectele

Cauze ale pătrunderii sectelor (II)

C. Cauze morale

Viciile și păcatele de tot felul ale slujitorilor și credincioșilor noștri constituie un mediu prielnic de pătrundere și naștere de secte:

1. Destrăbălarea în toate privințele duce pe unii la revoltă, pe alții la părăsirea comunității bisericești spre a-și crea medii favorabile. Nerespectarea unor practici pentru întărirea credinței celei adevărate (post, rânduieli speciale sau exagerarea altora produc dezbănări).

2. Slăbirea vieții de familie. Desigur, căsătoriile mixte sunt inevitabile astăzi, dar o dată cu ele se distrug o serie de datini, ivindu-se slăbirea familiei, ceea ce poate determina, în unele situații, formarea de grupări anarhice și organizații violente. De aceea, Biserica, slujitorii și credincioșii trebuie să fie permanent-veghetoare.

3. Lipsa de evlavie și slăbirea moralității unor slujitori naște îndoiala și ruperea din comunitate. De asemenea, amânarea de către preot a cerce-tării unor dorințe ale credincioșilor produce izolare.

4. Lăcomia sub toate aspectele este tot o sursă a izbucnirii sectelor.

D. Cauze culturale

De-a lungul veacurilor, mediile de ignoranță au cultivat superstiția și au pregătit calea sectelor și ereziilor.

1. Lipsa de informare, de pregătire – în orice domeniu, nu numai bisericesc – creează premisele unor secte și erezii. Cunoașterea învățăturii celei curate, aplicarea ei în viață, este un mijloc de a stărpi eventuale focare sectare: „Caută și vei găsi; bate și îți se va deschide; cere și îți se va da” (Matei VII, 7). Poporul rătăcește din lipsă de învățatură a adevărului (Osea IV, 6; Mica III, 11; Maleahi II, 7-8).

2. Confundarea Evangheliei cu o învățatură omenească (Gal. I, 8) duce la erezii, secte, contestări, falsificări.

3. Nepăsarea față de concepții greșite, ca și necunoașterea învățăturilor ortodoxe, creează confuzie, îndoială, izolare și se nasc „învățători mincinoși”.

4. Nerecunoașterea meritului Bisericii în cultura popoarelor și confundarea greșelilor unor ierarhi sau teologi cu Evanghelia Mântuitorului.

5. Lipsa de cultură generală și teologică a unor slujitori de cult este atât cauză a apariției sectelor, cât și sminteală pentru mulți.

E. Cauze psihomaladive – înclinații spre obscurantism

1. Răutatea sau perversitatea, patima de a poseda prin toate mijloacele, inclusiv cele de intimidare și violență – constituie o cauză a apariției sectelor (Matei XXIII, 15).

2. Gândurile urâte, faptele necugetate, fuga de comunitate, ura față de aproapele ca și fuga de responsabilitatea personală, familială și socială, care, necontrolate la timp, împing pe unii la învățături greșite (Matei XV, 19).

3. Bolile incurabile, disperarea, schizofrenia sub toate aspectele, demența, handicapării, obsedații, halucinații, narcomanii, maniaco-

depresivii, drogații-alcoolici, tabacici, halucinogeni etc. își găsesc refugiu în secte și grupări anarhice, așa cum spunea și Sf. Pavel: „...Fugi de cei cu boala (obsesia) certurilor fără rost, contraziceri necontenite din care se nasc pizma, clevetirile, bănuielile rele și alte vorbe ale oamenilor stricați la minte și lipsiți de adevăr” (I Tim. VI, 3-5).

Toate acestea și multe altele, trebuie avute în vedere pentru a înlătura pericolul sectar și a explica consecințele nefaste ale acestuia pentru pacea Bisericii și liniștea oamenilor. În același timp, comunitatea umană a organizat asisten-

tență celor în situații arătate mai sus, sau mai grave. Biserica, dintru început, a asigurat un remediu (exemplu: Vasiliada), o psihoterapie pentru cei cuprinși de asemenea grave boli. Astăzi, clinicele de specialitate asigură asistență medicală tuturor.

Preotul ortodox, misionar al Evangheliei, are datoria să cunoască atât cazurile maladive, cât și metodele soluționării în vederea evitării unor „înjghebări sectare...” (I Cor. XI, 19). În același timp, preotul ortodox trebuie să fie atent pentru a nu produce el însuși sminteală, altfel se ridică alții cu pretenții de „aleși și misionari” (I Tim. VI, 3-4).

După „Călăuză creștină” de P.I. DAVID

Dicționar religios

Baal, divinitate păgână a naturii și a fecundității la unele dintre vechile popoare din părțile Mediteranei. Împotriva cultului acestuia, care pătrunsesse și la evrei, au luptat profetii Vechiului Testament, îndeosebi prorocul Ilie.

Babel (Turnul Babel), construcție masivă în formă de turn, pe care frui lui Noe și urmașii acestuia au vrut să-l înalțe până la cer, construcție oprită de Dumnezeu prin incurcarea limbilor constructorilor ca să nu se mai poată înțelege între ei; simbol al confuziei.

Babilon (Vavilon) oraș antic, capitală a Mesopotamiei, pe cursul inferior al Eufratului, amintit de mai multe ori în Biblie, unde au fost duși evreii în robie de către Nabucodonosor în anul 586 î.Hr.

Baha'i, sectă religioasă întemeiată de iranianul Baha'u'llah (1817-1892) la Bagdad, ai cărei adepți consideră că toate marile religii ale lumii au o origine divină, străduindu-se să stabilească o uniune între oameni indiferent de naționalitate, rasă sau condiție socială. Sediul sectei este pe muntele Carmel, unde se află „Casa universală”. Este administrată prin trei organisme: local, național și internațional.

Bairam, bairamuri. Numele a două mari sărbători musulmane: a) micul bai-ram (curban-bairam) sau „rupe-rea” postului, care are loc la sfârșitul lunii de post Ramadan și durează 3 zile; b) marele bairam (ramazan-bairam), care are loc în timpul pelerinajului la Mecca și durează 4 zile.

Baldachin, baldachine. 1. Acoferământ boltit deasupra pristolului (masa din altar), care simbolizează cerul. 2. Acoferământ de pânză care se purta deasupra unui demnitar bisericesc sau laic în anumite procesiuni.

Preot Ioan M. Stoian

Fișier patristic

Sf. Policarp s-a născut în jurul anului 70 d. Hr., dacă afirmă el din fața judecătorului: „De 86 de ani (lui Hristos) îi slujesc” (Martiriul Sf. Policarp, IX, 3), trebuie înțeleasă în sensul că acești 86 de ani se socotesc de la nașterea lui și nu din momentul hirotoniei și dacă data exactă a morții lui este 156, așa cum s-a stabilit de critici, după lungi dezbateri. Sf. Irineu, care a fost în copilăria sa în anturajul Sf. Policarp, ne informează că acesta din urmă a fost ucenicul Apostolilor, că a avut legături strânse cu mulți din cei care văzuseră pe Domnul și că a fost așezat episcop al Smirnei de către Apostoli. Ca ucenic al Sf. Apostol Ioan, sub influența căruia se va fi format în cei mai buni ani ai tinereții, Sf. Policarp a primit și a păstrat cu sfințenie Tradiția apostolică de nuanță ioanică, așa cum se constată din întâlnirea pe care a avut-o cu papa Anicet, la Roma, probabil în anul 155, cu privire, printre altele, la modalitatea pregătirii, serbării și datei Sf. Paști. Sf. Policarp n-a reușit să convingă pe Anicet spre a adopta tradiția ioanică referitoare la sărbătorirea Paștelui, dar nici Anicet nu i-a impus-o pe a Bisericii

Sfântul Policarp al Smirnei

romane. Ei au rămas totuși uniți, s-au împărțit împreună în Biserica, unde Anicet a cedat locul de cinste Sf. Policarp, și s-au despărțit în pace. În timpul șederii la Roma, el a reconvertit o seamă de eretici, mai ales valentinieni și marcioniști. Sf. Irineu și Fer. Ieronim vorbesc și de o întâlnire a Sf. Policarp cu ereziarhul Marcion.

La aproximativ un an după călătoria sa la Roma, deci în 156, sub domnia lui Antonin Piul, Sf. Policarp suferă moarte martirică, la Smirna. Detaliile acestui eveniment sunt povestite pe larg într-o scrisoare pe care Biserica din Smirna o trimite Bisericii din Philomelium, piesă de o importanță deosebită prin valoarea ei istorică în linii generale și care poartă numele de Martiriul Sf. Policarp. A fost o persecuție crudă, a patra începând de la Nero, în care au pierit mulți creștini și în care a strălucit ca soarele aproape nonagenarul Policarp.

Eusebiu notează că Sf. Policarp a scris mai multe scrisori, unele adresate Bisericii vecine pentru întărire, altele unor frați pentru sfat și îndemn. Dar nu s-a păstrat decât o singură piesă: Scrisoarea către Filipeni. Această scrisoare pe care Sf. Irineu o consideră „cu totul considerabilă” și „crainic al adevărului” pentru cei care se preocupă de mântuire și pe care Fer. Ieronim o califică drept „foarte folositoare”, e răspunsul la o scrisoare a filipenilor, care

nu s-a păstrat, dar la care face aluzie Sf. Policarp. În această scrisoare, filipenii ceruseră lui Policarp ca cineva să ducă unele scrisori ale lor în Siria și ca să li se trimită scrisorile Sf. Ignatie. Sf. Policarp răspunde că în privința scrisorilor pentru Siria le va duce el personal sau va trimite pe cineva acolo.

În domeniul credinței, el susține dogma de bază a creștinismului: întruparea Mântuitorului (contra docheților) și învierea Sa din morți (contra filozofilor păgâni). Se dau sfaturi pentru bunul trai în familie, pentru educația copiilor în frica de Dumnezeu, pentru castitatea tinerilor și înfrânarea lor de la orice rău, pentru un stil superior de viață al văduvelor creștine care „sunt altarul lui Dumnezeu”. Se dau mai ales îndrumări clerului de la Filipi.

Sf. Policarp e una din figurile cele mai luminoase ale vechii literaturi creștine. Viața sa exemplară de creștin și de episcop, învățatura sa ireproșabilă și martiriul său, au făcut din el „învățătorul Asiei și părințele creștinilor”. El este martor și mărturisitor al credinței și vieții apostolice, cum afirmă Sf. Irineu. Învățatura sa e clară și expusă simplu ca în Sf. Scriptură, e străină de alambicările laborioase ale teologiei de mai târziu.

După „Patrologie” de Preot Prof. Dr. Ioan G. COMAN

Grădina cu flori duhovnicești

Despre Dumnezeu însuși și raportul Lui cu făpturile – mai ales cu omul

Așa cum suntem noi pentru Dumnezeu, tot așa e și El pentru noi. Laudă-L pe Domnul Dumnezeu și vei primi sigur laudă de la El!

Când omul își mărginește slujirea sa către Dumnezeu, atunci și Dumnezeu își mărginește binefacerile Sale.

Cine îl uită pe Dumnezeu, pe acela și Dumnezeu îl va uita cu mila Sa. Judecățile lui Dumnezeu sunt deosebite de judecățile oamenilor. Dacă milostivul și îmblășugatul în dragoste, Dumnezeu ar fi capabil să se supună patimii mâniei și dacă ar pedepsi pe loc orice jignire adusă măreției Sale divine, atunci de mult ar fi murit întreg neamul omenesc.

Domnul Dumnezeu, potrivit îndelungii Sale răbdări și iubirii Lui de oameni, amenință cu multă vreme înainte, până când în sfârșit lovește.

Dumnezeu rabdă atât de îndelung și te suportă și, cu toate acestea, tu tot nu te îndrepti!

Dacă Dumnezeu își amână pedeapsa, atunci tu nu îți amâna întoarcerea.

(Fericitul Augustin)

Ca să nu păcătuiești e nevoie de teama judecății lui Dumnezeu. Pentru ca cel care a păcătuit să nu cadă în deznădejde, e folositoare nădejdea spre milostivirea lui Dumnezeu.

(Sf. Vasile cel Mare)

De ești drept, teme-te de mânia lui Dumnezeu ca să nu cazii! De ești păcătos, roagă-te de milostivirea lui Dumnezeu ca să te scolii!

(Sf. Grigorie Dialogul)

E necesar să ai frică de Dumnezeu, dar una de așa fel încât să nu strivească nădejdea. E necesar să avem în suflet nădejdea, dar în așa fel ca să nu excludă frica de Dumnezeu.

Nu te forța să pătrunzi în taina judecăților lui Dumnezeu. Nici Sfinții n-au îndrăznit să facă așa ceva!

Să nu plângem asupra dreptei judecăți Dumnezeiești. Noi suntem inculți ca să ne dăm părerea noastră asupra negrăitelor judecăți Dumnezeiești.

(Sf. Vasile cel Mare)

Deși sunt ascunse de noi pricinile rânduielilor Dumnezeiești, totuși, tot ce se întâmplă după rânduiala Înțeleptului Dumnezeu care ne iubește, oricât ar fi de greu, negreșit trebuie să fi plăcut.

Domnul duce toate spre bine și le mână în chipul cel mai bun. Fără nici o rânduială Dumnezeu rânduieste faptele noastre mai bine decât le-am schița noi înșine!

(Sf. Vasile cel Mare)

Viața creștină

A trăi fără încercări înseamnă a trăi fără viață

Viața este, în fond, o neîncetată adaptare și o evoluție spre perfecțiune, în urma luptei între bine și rău. Toate încercările sunt elemente ajutătoare în această evoluție spre desăvârșire. Niciodată să nu vă plângeți de încercări, ci descifrați-le, disecați-le, căutați să înțelegeți sensul lor. Acest studiu făcut cinstit și cu atenție vă va aduce un mare progres în conduita voastră. Încercările nu vin niciodată la întâmplare, ele sunt precise, matematice, proporționate după forțele și posibilitățile fiecăruia. Dacă ceva vi se pare prea greu de suportat pentru ființa voastră delicată, cereți imediat ajutorul și sprijinul Prietenului și El vă va purta sarcina. Cine cere acest ajutor mai des îl obține din plin. Curaj deci! În orice încercare strigați-L pe Prietenul divin!

Dacă ați greșit, nu vă neliniștiți! Nu târâți după voi, ca o piatră grea legată de gât, greșeala voastră. Mărturisiți greșeala din conștiința voastră și îndepărtați-o. Ea este o experiență ce nu mai trebuie repetată, iar nicidecum un balast care să vă îngreuneze mișcarea în viitor. Ea este chiar o bogăție pentru instruirea omului. Fără greșeli, evoluția spre desăvârșire nu este posibilă.

Greșelile sunt deci necesare, inevitabile. Principalul este să tragem concluzii din fiecare eroare. Busola invizibilă este Hristos. Este biroul adevărului. Acolo vom găsi orice explicație, orice instrucțiune. Întrebați mereu la acest birou: "Ce este viața mea? Unde este calea ei? Am căzut, ce voi face acum?"

Răspunsul va veni la fel ca bunului samaritan care a pansat rănilor celui căzut între tâlhari.

Vă plângeți de singurătate, de exil, de lipsa de prieteni, de lipsa de pace și de familie? Aceasta pentru că vă mărginiți la aerul pe care îl respirați și la pământul pe care îl călcați sub picioare. Această limitare în spațiu și în timp a uneia din cele mai nobile aspirații omenești este aproape singura cauză a tuturor suferințelor și nostalgiiilor omului.

Dacă L-am iubi pe Dumnezeu, nu ne-am mai simți niciodată singuri și izolați

Noi înșine ne izolăm, și dorul acela de ceva nelămurit, acel inexplicabil omenesc este tocmai depărtarea omului de Dumnezeu. Numai El poate completa inima noastră. Fără El nimeni și nimic pe lume nu ne poate satisface pe deplin.

Cine L-a găsit pe Dumnezeu și trăiește cu El în unire permanentă, acela nu mai este singur nicăieri, în cea mai neagră închisoare și în cel mai îndepărtat colț de lume în care

ar fi forțat să trăiască. Patria lui, familia lui, va fi acolo unde va fi Prietenul dumnezeiesc, în Duh, nu în spațiu și în timp.

În orice clipă a vieții suntem stăpâni sorții și ai destinului nostru. Acea fatalitate a scepticilor este o ignoranță a celor leneși. Nimic nu este determinat, în afara liberului nostru arbitru. Din comoditate, acuzăm destinul de erorile comise de noi înșine. A te supune orbește fatalității echivalează cu o sinucidere a sufletului. Înseamnă o renunțare la luptă, la viață, deci, la progres. Înseamnă o stagnare, chiar un regres. Fataliștii sunt cei slabi, cei fără voință, incapabili de inițiativă, de efort spiritual. Cei tari își reîmprospătează mereu puterile din izvorul de viață, de apă vie al lui Hristos, acel izvor nesecat de desăvârșire. Aveți puțină bunăvoință la început și ea va veni mai multă, va crește în voi, va deveni o forță creatoare. Cereți, nădăjduiți, și certitudinea vă va fi dată.

Răceala altora nu este decât reflectarea propriei noastre răceli, a propriei noastre indiferențe. Alături de un foc aprins nu poate exista răceală, cum nu poate exista căldură alături de un aisberg. După măsura dragostei voastre, voi degajați căldură sau frig, iar cei care vă înconjoară suportă căldura sau răceala voastră. Se prea poate ca în drumul vostru să întâlniți ființe reci, rigide și indifferente, dar dacă ele rămân tot așa în contact cu voi, înseamnă că dragostea voastră nu este veritabilă. Iubirea mare, sinceră, încălzeste tot ce întâlnește, și nimeni și nimic nu poate rezista acestui foc dumnezeiesc. Astfel că voi, cei care vă credeți singuri, lipsiți de

iubirea aproapelui vostru, verificați mai întâi măsura iubirii voastre pentru ceilalți, și reaprindeți această iubire. Atunci îi veți atrage în jurul vostru pe toți. Vor veni să se încălzească la focul iubirii voastre. Deci de voi depinde dragostea aproapelui. "Ceea ce doriți să vă facă vouă oamenii, faceți-le voi lor mai întâi!"

Atunci când constatați că vă este lezat orgoliul, când simțiți o indignare care vi se urcă în gât, un val de întristare, aveți grijă să nu cedați acestui sentiment niciodată! El se va întări pe măsură ce-i cedați. Nu lăsați să vă scape nici o silabă, căci pentru a-i pedepsi pe alții pentru un afront ce vi se pare că vi s-a făcut, voi vă pedepsiți în primul rând pe voi, vă otrăviți inima, vă alimentați mândria, care începe să crească. Și mai ales nu rumegați întristarea voastră, chiar dacă ați reușit să păstrați tăcerea. Prezentați-vă în fața celor din jur cu o față zâmbitoare, senină, deschisă, fără ascunzișuri; veți face minuni. Orice bucată de gheață se va topi în fața surășului vostru.

Niciodată să nu dați ordine pe un ton brusc și aspru. Să nu credeți că aceasta inspiră autoritate celor prezenți. Omul brutal este întotdeauna un slăbănog în fond, lipsit de voință; el se camuflează prin tonul ridicat. Fiți calmi și veți culege liniștea. Întotdeauna o voce binevoitoare atrage serviciile tuturor.

Dacă voi sunteți cei bruscați, gândiți-vă că, rămânând calmi, sunteți cu mult superiori interlocutorilor voștri. Totuși, chiar sunteți întotdeauna străini de brutalitatea altora? Oare nu tot voi ați provocat-o, cu un cuvânt înțepător, cu un gest ostentativ? Dacă conștiința nu vă reproșează nimic, a răspunde pe același ton pentru a vă apăra înseamnă să complicați inutil discuția și să vă înveninați inima. Iar dacă totuși vă simțiți vinovați, tăcerea este și mai eficace. O victorie interioară, secretă, înseamnă mult mai mult decât o victorie în gesturi și în cuvinte stridente.

Mânia însă este o adevărată beție. Omul furios devine inconștient de faptele sale. Milioane de celule nervoase sunt mobilizate și distruse. Într-un acces de furie, omul nu mai este decât o caricatură a lui însuși. Un demon se instalează în inima lui. Furia este contagioasă, ea atrage furia altora; un minut este suficient pentru a dărâma ceea ce a fost zidit ani de zile. Furia este un exploziv periculos. Efectele ei sunt totdeauna dezastruoase și de lungă durată.

După "Hristos, Prietenul clipelor de grea încercare" de Georges BARBARIN

Rază de Lumină

Răspłata

Într-un sat de munte era un om vestit pentru hărnicia sa. Dar, pe cât de muncitor era omul, pe atât de leneș era fiul său. Toată ziua ar fi stat degeaba și tot nu s-ar fi plictisit. Numai că, într-o după-amiază, se duse la tatăl său și îi spuse:

- Tată, am văzut pe uliță niște băieți încălțați cu ghete noi, foarte frumoase. Aș vrea și eu așa ghete.

- Măi băiete, i-a răspuns omul, dacă ai munci și tu cât de puțin, ți-aș da banii, dar așa, pe degeaba, zi și tu, e drept?

N-a mai spus nimic copilul, dar a plecat supărat. Tare și-ar fi dorit asemenea ghete, așa că, a doua zi, iar s-a dus să-i ceară banii tatălui său. Dar și de data aceasta părintele l-a refuzat.

Când a venit și a treia zi să-i ceară bani, țărănul i-a spus:

- Uite, măi băiete - văd că nu mai scap de tine! Eu am treabă aici, în grădină. Dar, în pod, e o grămadă de grâu ce trebuie vânturat, că altfel se umezește și se strică. Pune mâna pe lopată, vântură tu grâul și pe urmă vino aici și-ți dau bani să-ți cumperi ghetetele.

N-a mai putut băiatul de bucurie. S-a urcat repede în podul casei, dar nu prea îl trăgea inima la muncă. Așa că s-a culcat pe un braț de fân, a tras un pui de somn, după care a alergat în curte, strigând:

- Gata, tătă, am vânturat tot grâul. Acum îmi dai banii?

- Nu! - a răspuns omul categoric. Ți-am spus să vânturi grâul, nu să pierzi vremea. Treci în pod și fă ce ți-am spus!

A plecat iar băiatul, dar nu putea înțelege de unde știa tata că el nu vânturase grâul. Probabil că l-a surprins dormind și nu l-a trezit, că altfel nu se poate... Așa că, după ce s-a urcat iarăși în podul casei, s-a pus la pândă în loc să aibă grijă de grâu. A stat el preț de jumătate de ceas, cu ochii ațintiți spre tatăl său, care muncea de zor în curte, și, socotind el că-i de ajuns, se duse iarăși în grădină.

- Tată, am terminat toată treaba, n-a rămas bob de grâu neîntors. Acum îmi dai banii?

Măi băiete, după ce că ești leneș, mai ești și un mare mincinos. Nu ți-e rușine? Să știi că, dacă nici de data asta nu te duci în pod și nu faci treaba cum se cuvine, nu mai vezi nici o gheată. Ai înțeles?

Când a văzut băiatul că altfel nu se mai poate, s-a urcat în pod, a pus mâna pe lopată și a început să vânture grâul. Dar, cum a băgat lopata în grămadă, a găsit ascunsă în grâu o pereche de ghete nou-nouțe, exact așa cum își dorea el.

De bucurat s-a bucurat, cum era și de așteptat, dar, în același timp, îi crăpa obrazul de rușine pentru minciunile sale de mai înainte. Fără să-l mai pună nimeni, a vânturat tot grâul, după care s-a dus și în grădină să își ajute tatăl. Acum simțea, într-adevăr, că merită ghetetele, dar, mai mult decât atât, simțea cât de bine este să fii alături de părinți și să îi ajuți.

† † †

„Creșteți-vă copiii în învățătura și înțelepciunea Domnului!”

(Sfânta Scriptură)

Sfinții Împărați Constantin și Elena

Continuare din pag.1

Cu Crucea în fruntea armatelor și cu credința în Dumnezeu cel Adevărat, Constantin a pornit spre Roma, unde l-a biruit pe pierzătorul Maxențiu, care, căzând în râul Tibru, s-a înecat, la podul Milvius, în anul 312. Prin această biruință, cetățenii Romei au fost eliberați de tirania lui Maxențiu. A fost întâmpinat cu mare bucurie de tot poporul. În scurt timp, Constantin a purtat de grijă ca în centrul Romei să fie înălțată o statuie cu crucea în mână și pe soclu să se facă următoarea inscripție: „Prin acest semn mântuitor, semnul adevăratei puteri, eu am eliberat cetatea voastră de jugul unei domnii tiranice. Am dat senatului și poporului roman libertatea, onoarea și strălucirea”.

Însuflețit de această biruință și de credința în ajutorul lui Dumnezeu, fericitul Constantin a emis în anul 313, ca împărat al Romei, o hotărâre prin care a oprit prigoana creș-

tinilor și a dat libertate credinței creștine în tot întinsul imperiului. Acest act a căpătat denumirea de „Edictul de la Milan”.

Constantin cel Mare devine un apărător devotat al creștinilor. Văzând prigoana pe care a dezlănțuit-o împotriva creștinilor împăratul Liciniu, pornește cu război împotriva lui. În cea de a treia luptă împotriva prigonitorilor Sfintei Cruci, Constantin obține o altă victorie în anul 324, devenind unicul împărat al întregului imperiu.

Împreună cu maica sa, Elena, Împăratul Constantin a depus multă răvnă întru apărarea și întărirea dreptei credințe creștine. Prin susținerea și prezența sa în 325 se organizează I Sinod Ecumenic la Niceea, unde cu puterea lui Dumnezeu și cu lucrarea Sfântului Duh se adoptă Simbolul Credinței (Crezul).

Sfânta Elena este cea care descoperă locul răstignirii Mântuitorului, găsește Sfântul Mormânt și

lemnul Sfintei Cruci. Tot ea zidește o biserică a Sfântului Mormânt (Anastasis), o biserică la Betleem, una la Nazaret și în alte locuri sfinte.

Împăratul Constantin a fost însemnat de către inografi cu Sfinții Apostoli. Și pe bună dreptate: pentru că a avut chemare de Sus și pentru că a contribuit și el la consolidarea Bisericii Creștine.

Fapta împărătească a Sfântului Constantin cel Mare a fost continuată și de domnitorii români: Mircea cel Bătrân, Binecredinciosul Ștefan cel Mare și Sfânt, Mihai Viteazul, Sfântul Constantin Brâncoveanu.

Să dea Bunul Dumnezeu ca puterea Sfintei Cruci în veci să fie biruitoare și folositoare după cum le-a servit Sfinților Împărați Constantin și Elena, iar cinstirea lor să vă aducă în sufletele dumneavoastră pace, sănătate și întru toate bună sporire. Amin.

Preot Vlad MIHĂILĂ

Reprezentanții Bisericilor europene au dezbătut problemele ecologiei

În Basel, Elveția, s-a desfășurat o nouă întrunire a Rețelei Europene Creștine pentru Mediu. La această ședință au luat parte 120 de delegați din 30 de țări europene și nu numai, reprezentanți ai Bisericilor Anglicană, Ortodoxă, Protestantă și Catolică. Temele discutate s-au referit la problematica ecologică, privită dintr-un punct de vedere spiritual și teologic. Comunicatul final al participanților la această întrunire încurajează Bisericile creștine să dedice o anumită perioadă din lunile septembrie și octombrie ale fiecărui an proiectelor de protejare a Creației și să redescopere faptul că Dumnezeu are o prezență activă în ce privește vindecarea Creației prin Sfânta Euharistie. În ce privește aspectele practice, adunarea Rețelei Creștine pentru Mediu propune creștinilor să încerce protejarea Creației prin folosirea formelor alternative de energie, prin reducerea deplasării cu automobilul sau cu avionul și prin folosirea înțeleaptă a resurselor de apă. La finalul comunicatului, organizația invită pe toți cei preocupați de problematica ecologică să viziteze web-site-ul sau www.ecen.org. Rețeaua Europeană Creștină pentru Mediu a fost înființată în 1998, la recomandarea celei de-a doua Adunări Ecumenice Europene, și se află într-o relație strânsă cu Conferința Bisericilor Europene.

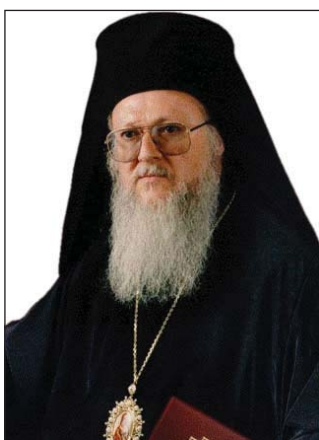

Curierul creștin

Cancelarul german Gerhard Schroeder la Constantinopol

La începutul lunii mai, Sanctitatea Sa Bartolomeu I, Patriarhul Ecumenic de Constantinopol, l-a primit la Reședința Patriarhală din Fanar, Istanbul, pe Cancelarul german Gerhard Schroeder, care s-a aflat într-o vizită oficială în Turcia. În timpul întrevederii, cei doi au discutat problemele cu care Patriarhia Ecumenică de Constantinopol continuă să se confrunte în Turcia. Sanctitatea Sa, Patriarhul Ecumenic Bartolomeu I, a afirmat că apreciază vizita Cancelarului german și

speră că ea va contribui la soluționarea problemelor Patriarhiei Ecumenice de Constantinopol. "Ne rugăm și sperăm ca dificultățile de astăzi vor fi depășite și că Patriarhia va putea în viitor să își desfășoare mai bine activitatea de misiune ecumenică. De asemenea, sperăm ca propriietățile care au fost în mod ilegal înstrăinate să revină în posesia Comunității Grecești. Dreptatea și democrația cer acest lucru. Suntem optimiști căci în cererile noastre avem sprijinul Uniunii Europene", a concluzionat Sanctitatea

Sa, Patriarhul Ecumenic Bartolomeu I al Constantinopolului.

Accesul în Sfântul Munte Athos, blocat în preajma Paștelui

Mai multe zeci de pescari din Grecia au blocat portul Ouranopolis, din apropierea Sf. Munte Athos, împiedicând astfel sosirea pelerinilor. Pescarii au cerut anularea unei mai vechi hotărâri guvernamentale care le interzice să pescuiască în apele din apropierea Athosului. Protestul lor a avut efectul de a bloca accesul pelerinilor într-una dintre cele mai importante destinații de pelerinaj din lumea ortodoxă, și chiar în perioada sfintelor sărbători de Paști.

Biserica Anglicană a luat poziție împotriva avortului

Statisticile arată că în Marea Britanie au loc peste 180.000 de avorturi pe an și că peste 6 milioane de astfel de operații au avut loc din anul 1967, când avortul a fost legalizat în această țară. Biserica Anglicană a luat poziție împotriva acestei practici făcând numeroase apeluri la politicieni pentru a revizui Legea cu privire la avort, mai ales că în Anglia soții sau tații nu au nici un drept de decizie atunci când mama dorește o astfel de operație. Arhiepiscopul de Westminster a afirmat că practica avortului corodează conștiințele britanicilor. Recent, Arhiepiscopul de Canterbury, Rowan Williams, a declarat că pentru majoritatea creștinilor este imposibil să privească avortul altfel decât ca o terminare deliberată a vieții umane.

Un nou Episcop Vicar pentru Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale

Pe data de 7 mai curent, la Biserica "Sfinții Arhangheli" din Paris a avut loc hirotonia noului Episcop Vicar al Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale, Prea Cuviosul Părinte Arhimandrit Marc Alric.

Slujba Sfintei Liturghii, în cadrul căreia a avut loc hirotonia intru arhieru a Părintelui Arhimandrit Marc Alric, a fost oficiată de un sobor de ierarhi din care menționăm: Înalț Prea Sfințitul Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, Înalț Prea Sfințitul Iosif, Mitropolitul Ortodox Român pentru Europa Occidentală și Meridională, Înalț Prea Sfințitul Serafim, Mitropolitul Ortodox Român pentru Germania, Europa Centrală și de Nord, Înalț Prea Sfințitul Nathanael, Arhiepiscopul Detroitului și al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din America, și alții.

Născut pe data de 11 mai 1958, la Paris,

Marc Alric a urmat cursurile Facultății de Arhitectură din Paris, în paralel studiind la Institutul de Urbanism. A intrat în monahism în obștea Mănăstirii Sihăstria, fiind hirotonit ierodiacon în anul 1992, după care a primit darul sfânt al preoției, fiind hirotonit ieromonah doi ani mai târziu de către Înalț Prea Sfințitul Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei. În timpul șederii și împlinirii lucrării sale călugărești în Moldova și-a desăvârșit și studiile teologice la Facultatea de Teologie Ortodoxă "Dumitru Stăniloae" din Iași. Prea Sfințitul Episcop Vicar Marc Alric a precizat că: "Faptul că Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a acceptat ca în funcția de Episcop Vicar al Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale să fie ales un episcop străin este un lucru foarte important, deoarece arată că Ortodoxia depășește și naționalitățile, și granițele".

Patriarhul Irineos I al Ierusalimului a fost demis

Patriarhul Irineos I al Ierusalimului a primit din partea clericilor din Patriarhie un vot de neîncredere, care echivalează cu demiterea sa din funcție. Decizia clericilor din Orașul Sfânt este motivată de implicarea Patriarhului Irineos I în vânzarea unor proprietăți patriarhale aflate în partea de est a Ierusalimului către investitori evrei. Gestul acesta a nemulțumit atât autoritățile palestiniene, cât și pe creștinii arabi din Ierusalim, date fiind condițiile de adversitate totală între evrei și palestinieni. Deși a negat vehement implicarea sa în această tranzacție, Patriarhul Irineos I a fost, practic, demis de către clericii din subordinea sa, iar decizia finală referitor la rămânerea sa în funcția actuală o vor lua autoritățile Statelor care formează Patriarhia Ierusalimului, respectiv Israel, Iordania și Autoritatea Palestiniană.

A fost resfințită cea mai importantă mănăstire ortodoxă din Bosnia

Peste 5000 de persoane au participat duminică, 15 mai, în apropiere de Mostar, în sudul Bosniei-Herțegovina, la resfințirea celei mai importante mănăstiri ortodoxe sârbe a țării. Lăcașul de cult a fost distrus complet în anii 1992-1995, în timpul războiului, și a fost reconstruit începând din 2002. Ceremonia liturgică a fost prezidată de Patriarhul Pavle al Bisericii Ortodoxe Sârbe, în prezența a numeroase personalități. Mănăstirea care a fost redeschisă acum a fost construită în 1389 și este considerată ca edificiul ortodox cel mai important din Bosnia-Herțegovina.

Marș pentru Viață la Ottawa, Canada

Aproximativ șase mii de canadieni s-au strâns într-un protest împotriva avortului și în favoarea unei culturi a vieții. Marșul Național pentru Viață s-a desfășurat joi, 12 mai, destinația finală fiind Dealul Parlamentului. Jumătate dintre participanți au fost tineri cu vârsta sub 25 de ani. Numărul de participanți este un record, anul trecut la Marș luând parte 3.500 de persoane. Unii au rămas peste noapte în Ottawa pentru a participa la marșul pro-life de a doua zi de la Universitatea Carleton. Participanții la Marș au avut ocazia să asculte discursurile unor parlamentari pro-life și ale unor lideri religioși pe tema respectului datorat vieții, în toate etapele ei. Mai mulți bărbați și femei au împărtășit experiențele proprii despre avort, despre durerea emoțională, spirituală și fizică pe care au trăit-o în urma avortului sau a încurajării femeilor să

facă avort. Acești vorbitori, asociați în organizația "Gata cu tăcerea", au spus că efectele negative ale avortului sunt extrem de ignorate de societate și de organizațiile pro-avort. Ei au dat mărturie despre cum iubirea și îndurarea Domnului le-au vindecat cicatricile avortului, îndemnându-le pe femeile care au făcut avort să caute această vindecare. 1.300 dintre participanți și-au început ziua cu o Liturghie celebrată în Bazilica Sf. Patrick. Spre seară, participanții la Marș l-au putut auzi pe Cardinalul Marc Ouellet, Arhiepiscop de Quebec, și pe Cavalerul Suprem Carl Anderson, vorbind la dineul anual pro-life. Cardinalul Ouellet a cerut militanților pro-life: "creați încetul cu încetul o cultură a vieții". El a subliniat dimensiunea ecumenică a Marșului, spunând că aceste evenimente oferă o ocazie de unitate. "Suntem o mare familie unită

în jurul problemelor legate de apărarea vieții, uniți de aceeași iubire pentru viață", a spus el. Anderson s-a concentrat asupra problemei eutanasiei, pe care o consideră a fi următoarea mare dezbateră la orizont. Referindu-se la recenta moarte în Florida a lui Terry Schiavo, el a spus că într-un fel eutanasia devine mai sinistru decât avortul, deoarece se prezintă pe sine ca fiind un act dezinteresat. "O dată ce se deschide ușa eutanasiei, viața umană nu va mai avea o valoare absolută", a avertizat el. Dacă eutanasia va fi legalizată, bătrânii, infirmii și handicapații vor fi priviți ca surse de consum inutil a resurselor publice. Cetățenii din America de Nord "au un destin comun" și "o moștenire spirituală comună", a mai spus Anderson, și de aceea trebuie să lucreze împreună pentru apărarea cauzei pro-life, și pentru crearea culturii vieții.

Procesul de beatificare al Papei Ioan Paul al II-lea poate începe

Papa Benedict al XVI-lea a anunțat că va dispensa perioada de așteptare de cinci ani, stabilită de Codul Canonic, astfel că procesul de beatificare a Papei Ioan Paul al II-lea poate începe. Papa a luat această decizie la 28 aprilie, într-o audiență privată cu Cardinalul José Saraiva Martins, prefectul Congregației pentru Cauzele Sfinților. Anunțul oficial a fost însă amânat până pe 13 mai, sărbătoarea Fecioarei de la Fatima, datorită legăturii acesteia cu Papa Ioan Paul al II-lea (împușcat în această zi, în 1981, Papa a pus pe seama Fecioarei faptul că nu a murit). Papa a făcut anunțul la întâlnirea cu clerul Romei, făcând public documentul prin care se autorizează deschiderea procesului pentru defunctul Papă. Cereri pentru beatificarea rapidă a Papei Ioan Paul al II-lea au apărut imediat după moartea sa. În timpul funeraliilor din Piața San Pietro - prezidate de actualul Papă - mulți dintre credincioși au avut afișe pe care au scris: "Santo subito". În mod obișnuit, după moartea cuiva, se așteaptă minim cinci ani până la deschiderea cauzei de beatificare - dacă se consideră că este cazul. Dar Papa poate să decidă scurtarea perioadei de așteptare. Papa Ioan Paul al II-lea a dispus, de exemplu, în cazul Maicii Tereza de Calcutta ca cei cinci ani să se reducă la trei ani, astfel că ea a fost beatificată în 19 octombrie 2003, murind la 5 septembrie 1997. După cum se vede, au trebuit patru ani pentru încheierea procesului de beatificare. Și în cazul Papei Ioan Paul al II-lea ne putem aștepta la un proces lung. El începe în Dieceza unde a murit candidatul: în acest caz, Dieceza de Roma. Mai întâi se va analiza viața și opera sa - este vorba de un volum imens de muncă. Congregația pentru Cauzele Sfinților va căuta apoi dovezi că Papa Ioan Paul al II-lea a dus o viață de "virtuți eroice" - ceea ce îi va aduce titlul de Venerabil. După dovedirea unui miracol datorat mijlocirii sale, va putea fi declarat Fericit. Un al doilea miracol poate deschide calea pentru canonizarea sa.

Constituția irakiană nu va trebui elaborată doar pe baza Coranului

Patriarhul Bisericii caldeene din Irak, Mons. Emmanuel Dely, a apreciat că viitoarea Constituție irakiană nu ar trebui să se bazeze exclusiv pe Coran, chiar dacă 95% dintre irakieni sunt de religie musulmană. Creștinii constituie circa 3% din totalul populației, iar majoritatea sunt de confesiune caldeeană, deci de tradiție catolică. Patriarhul Dely a precizat că a discutat despre viitoarea constituție cu marele ayatollah Ali Sistani, unul dintre cei mai influenți lideri șiiți din Irak, care a afirmat că nu dorește o constituție doar pentru musulmani, și a amintit că premierul Ibrahim al-Jaafari este de aceeași părere. Liderul creștin din Irak a adăugat că actul fundamental al țării trebuie să asigure libertatea religioasă, dar și libertatea personală a cetățenilor.

Numărul protestanților din China este în continuă creștere

Numărul protestanților din China este în continuă creștere, arată un recent raport al Federației Bisericilor Protestante din Elveția. Conform datelor oferite în raportul respectiv, în China numărul protestanților este acum de 18 milioane, în timp ce numărul catolicilor este de doar 5 milioane. Raportul a fost redactat după ce o delegație a protestanților a vizitat China și a avut întâlniri și la nivel ministerial, și la nivel de parohii. Astfel, membrii delegației elvețiene vorbesc despre o așa-zisă "libertate reglementată" în ce privește spațiul de mișcare al Bisericilor în această țară comunistă. Formula aceasta definește o relație de dialog permanent între Biserici și statul chinez, fiind un compromis care aduce anumite avantaje. Raportul citat precizează că numărul creștinilor în China nu depășește două procente.

Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava

Pe o colină din partea de nord-vest a vechii Cetăți de Scaun a Sucevei, se văd temeliele unei fortărețe zidită în secolul al XIV-lea, iar pe altă colină din partea de sud-est străjuiește vestita cetate a Sucevei, zidită în a doua jumătate a aceluiași veac de Petru Mușat, dar mărită și puternic întărită de Voievodul Ștefan cel Mare. În oraș se mai pot vedea părți din temelia fostului palat domnesc și câteva case din secolele trecute. Săpăturile arheologice din ultimii ani scot la iveală urmele unor edificii bisericesti și laice ale vechiului oraș.

Bisericile care pot fi văzute astăzi în Suceava, toate așezăminte de mare valoare istorică și artistică, pun în lumină, pe de o parte, etape din istoria arhitecturii moldovenești, iar pe de altă parte, diferite aspecte din viața acestui colț de țară.

Între aceste locașuri ortodoxe se află și Biserica Sfântului Mare Mucenic Gheorghe (Mănăstirea Sf. Ioan cel Nou), care impune prin aspectele sale artistice, gândite de meșteri moldoveni, prin măreția sa și istoria ei bogată în fapte de o covârșitoare însemnatate.

Biserica actuală a mănăstirii, cu hramul Sfântului Mare Mucenic Gheorghe - purtătorul de biruință, a fost începută în 1514 de către fiul lui Ștefan cel Mare, Bogdan al III-lea cel Orb (1505-1517), și terminată de Ștefăniță (1517-1527) în anul 1522. Clădirea este impunătoare, respectând cu mici deosebiri forma și stilul bisericii lui Ștefan cel Mare de la Mănăstirea Neamț.

Până în a doua jumătate a veacului al XVII-lea, la Mănăstirea Sf. Ioan cel

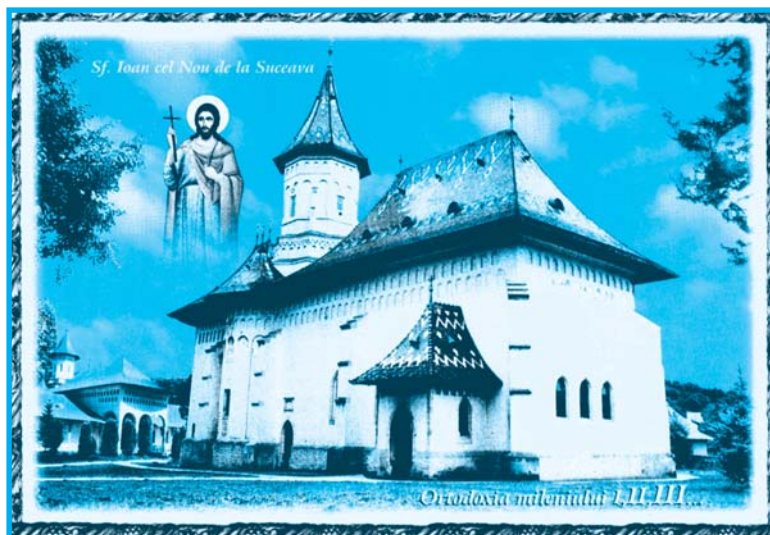
Nou a fost reședința mitropoliților Moldovei. Ca la orice centru mitropolitan sau arhiepiscopal, la Suceava au existat iscusiți caligrafi, osârduitori gravori în lemn și metal, dascăli de limbă moldovenească, greacă și slavă. A funcționat aici, după obiceiul acelor vremuri o școală teologică, sprijinită mai cu seamă de marii mitropoliți: Teoctist I, Teoctist al II-lea, Grigorie Roșca și Anastasie Crimca.

În a doua jumătate a veacului trecut s-a înființat aici o bibliotecă trează „națională”, din care se mai păstrează și astăzi unele cărți.

Episcopul cărturar Melchisedec Ștefănescu, în timpul călătoriei sale de studii în aceste părți, a fost găzduit la Mănăstirea Sf. Ioan cel Nou din Suceava.

La începutul veacului nostru, Nicolae Iorga, trecând granița pe la Burdujeni pentru a tine conferințe pe teme istorico-patriotice, poposea la această mănăstire.

Arhitectura. Biserica este înconjurată de contraforturi: patru încadrează absidele laterale, două sprijină arcul median al pereților pronaosului și două sunt amplasate la colțurile pridvorului; un picior de contrafort a fost amplasat în axul absidei altarului. Sub cornișă, pe peretele de vest al clădirii apare un șir de ocnițe, iar pe

cel dinspre nord, sud și răsărit apar două șiruri de ocnițe egale ca dimensiuni. Firidele alungite încadrează ca și la Biserica Înălțării de la Neamț, fețele absidelor. Deasupra bisericii se înalță pe două baze stelate suprapuse o frumoasă turlă octogonală încadrată în patru contraforturi. Spre cele patru direcții cardinale sunt amplasate ferestre.

Între elementele arhitecturale decorative ale turlei apar ocnițe și, pentru prima dată în istoria arhitecturii moldovenești, discuri smălțuite, cu bumb la mijloc, diferite colorate.

Biserica fiind menită să fie catedrală mitropolitană, cu spațiu necesar desfășurării ceremoniilor la care participau dregătorii domnești, se deosebește de celelalte ctitorii voievodale prin suprimarea încăperii mormintelor, iar de la sfârșitul veacului al XVIII-lea zidul despărțitor dintre naos și pronaos, a fost înlăturat. Inițial, biserica, a fost acoperită cu plumb, iar cu prilejul reparațiilor

din 1904-1910 s-a redat actualului acoperiș forma inițială, operă a arhitectului austriac K. Romstorfer, fiind folosită țigla colorat-smălțuită. Cu același prilej, pictorul Johann Viertelberger a „reimprospătat” pictura curățind vechile fresce, repictând pe cele șterse, reparând pe cele stricate, dar nu întotdeauna în stilul lor autentic. Apoi au fost tăiate

ferestre mari în pronaos și pridvor, care au afectat frescele de mare valoare. În ultimul sfert de veac, lucrările de restaurare au încercat să scoată la lumină valoarea inestimabilă artistică și spirituală a acestei ctitorii voievodale.

Biserica a fost pictată în exterior pe vremea domnitorului Petru Rareș (1543). Din fresca exterioară se mai păstrează până astăzi, în partea de sud, Acatistul Maicii Domnului, Parabola Fiului risipitor (patru scene). Arborele lui Iesei își mai păstrează urmele. Arborele este încadrat de filozofii antici, câte șapte de o parte și de alta. Mărindu-se ferestrele, unele porțiuni au dispărut, s-au stricat. Figurile arborelui sunt mai înghesuite. Frunzele par mai alungite decât la Voroneț. Fondul albastru s-a închis, acum bătând în cenușiu. Legat de Imnul Acatist a fost pictat și Asediul Constantinopolului.

În dreptul pronaosului a fost pictată Scara Sf. Ioan Sinaitul, iar pe fațada de apus Judecata din urmă, din care se mai pot observa și acum unele părți de pictură sub tencuiala aplicată în a doua jumătate a veacului trecut.

Printre obiectele de valoare pe care le deține mănăstirea menționăm gravurile din metal ce împodobesc sicriul cu moaștele Sfântului Ioan cel Nou. Sunt 12 plăci de argint, așezate

pe lemnul de chiparos al sicriului și înfățișând, ca și frescele, diferite episoade din viața legendară a Sfântului adus la Suceava de către Alexandru cel Bun și de la Biserica Sf. Gheorghe.

De la Mitropolitul Grigorie Roșca se păstrează o frumoasă cruce cu mâner, sculptată artistic în lemn de chiparos de către părintele Nichifor la 1550, două xilografuri clișee tipografice de la Mitropolitul Petru Movilă, săpate înainte de anul 1632, două xilografuri lucrate de monahul Ion, în anul 1658-1659, și una din 1961, care pun în lumină aspecte ale artei tipografice din trecutul Moldovei.

Evlavia credincioșilor față de Sfântul Ioan cel Nou a făcut ca biserica mănăstirii să fie cu totul neîncăpătoare la sfintele slujbe. De aceea, în anul 1991, o dată cu reînființarea Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților s-au început lucrările pentru construirea unui paraclis în curtea mănăstirii. În anul 1995 s-a început pictarea paraclisului de către Mihail și Gavriil Moroșan.

Paraclisul a fost sfințit în anul 1997 de către Înalt Prea Sfințitul Pimen, Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților.

Ca vas al sfințeniei, mucenicul lui Hristos, Ioan, este permanent mijlocitor către Dumnezeu și ajutor al celor care aleargă la sprijinul său.

Nenumărate minuni se petrec la sfintele sale moaște, astăzi ca și în trecut, de aceea evlavia credincioșilor față de Sfântul Ioan cel Nou nu are margini.

Cea mai veche dintre zilele de cinstire a slăvitului mucenic este 24 iunie - de Sânziene, când pelerini din toate colțurile țării și nu numai, vin în număr impresionant de mare la Suceava, pentru a primi mângâiere și pentru a-și arăta recunoștința și încrederea în ajutorul Sfântului.

Această sărbătoare este amintită încă de la mutarea sfintelor moaște din biserica Mirăuților la ctitoria lui Bogdan al III-lea și Ștefăniță Vodă, la 1589.

PATRIARHIA ROMÂNĂ
MITROPOLIA BASARABIEI și EXARHATUL PLĂURILOR
CENTRUL DE PELERINAJ
„TEOFANUS”

PELERINAJE - 2005
* MĂNĂSTIRI * SCHITURI * BISERICI * ICOANE FĂCĂTOARE DE MINUNI * SF. MOAȘTE *

MOLDOVA, ARDEALUL și ȚARA ROMÂNEASCĂ
17 - 19 Iunie 2005 (3 zile)
* Circuit în împărăția CARPAȚILOR *
ZIUA 1, VINERI

* **BRĂȘOV:** *Sf. NICOLAE, Muzeul: Prima Școală Românească, *Biserica Neagră, program liber în oraș - 1 oră; * **BUȘTENI:** urcare cu telefericul în munții BUCEGI: Sfînxul, Babele, Crucea din muntele Caraiman; * **BIMBIA:** Castelele PELEȘ și PELIȘOR, * **BIMBIA** - participare la Vecernie.

ZIUA 2, SÂMBĂTĂ

* **PREDEAL:** *Castelul BRAN și Muzeul Satului; *Pasul BRAN-RUCĂR - popas; * **MĂMĂEȘTI:** icoana făcătoare de minuni ai Maicii Domnului; * **NEGRU VOIĂ:** * **CURTEA de ARGEȘ:** *Catedrala, Curtea Domnească; * **COZLEA:** Mormintele lui MIRCEA cel Bătrân și ai monahiei Teofana, mama lui Mihai Viteazul; * **TURNU:** * **TRANSFĂGĂRAȘANUL:** Pasul TURNUL ROȘU - popas; * **BRĂNCOVEANU** - Sâmbăta de Sus - participare la Vecernie, cuvinte duhovnicești cu părintele Teofil Păruianu.

ZIUA 3, DUMINICĂ

* **BRĂNCOVEANU** - Sâmbăta de Sus - participare la Liturghie; * **FĂCĂRĂȘ:** Cetatea; * **MIRCEȘTI** - Casa memorial „Vasile ALECSANDRI”; * **IAȘI:** *Catedrala Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, moaștele Sf. PARASCHEVA și ai altor Sfinți, * **ȘIȘ:** **TRAI IERRAHU** moaștele Sf. Ierarh VASILE cel Mare, mormintele Domnitorilor Vasile LUPU, Dimitrie CANTEMIR, Alexandru Ioan CUZA, Palatul Culturii, Monumentul lui Ștefan cel Mare și Sfânt.

Plecarea din fața Mitropoliei BASARABIEI Joi, 16 Iunie, ora 19.
Sosirea la Chișinău: Luni, 20 Iunie, ora 6.

Relații: ☎ 22-60-43 (orele 9-12), 33-13-10 (orele 19-21), ☎ 0-693-36368

Preoții - vinovați de înmulțirea sectarilor

Continuare din pag.1

În timp ce în orașul sunt 5 case de rugăciuni ale sectarilor. Situații similare sunt și în alte localități. Așa înțeleg unii preoți misiunea ortodoxă. Alții pretind taxe de sute de lei. Pentru timpurile noastre a pretinde 300-500 de lei pentru un serviciu religios este un sacrilegiu. Dacă ne facem că nu observăm toate acestea, lucrurile se vor schimba? Poate da, dar nu în bine.

Cei care au studiat situația creștinismului în Europa au concluzionat că, în special, în Europa de Vest, creștinismul este o religie în masivă lichidare și acest val se va extinde și către Est. În același timp se observă o rată mare de convertire la islam. În scurt timp, Franța va deveni o țară islamică. În Africa, zilnic se convertesc la islam circa 10.000 de persoane.

În Basarabia este limpede că ne confruntăm cu un proces de sectarizare neoprotestantă a

unei societăți ortodoxe de 2000 de ani, proces cu accent pronunțat de iehovizare, care este urmări de clerici cu apatie și nepăsare. Pericolul este cu adevărat de neimaginat. În fața acestui val, cei responsabili de viața bisericească de la noi, nu-și pot permite luxul de a sta indiferenți și relaxați. Fără a exagera, situația este amenințătoare. Și aceasta o înțelege multă lume. De aceea, pe lângă alte măsuri concrete care ar cuprinde și efectuarea unor statistici care ar arăta gradul de părăsire al Bisericii Ortodoxe în vederea stabilirii unui plan de acțiune, se reclamă identificarea unei modalități de a spori conștientizarea misiunii înalte de trimis al lui Dumnezeu pentru candidații la preoție, ca una din condițiile cele mai importante pentru viitorul slujitor, dar și creșterea responsabilității creștine a simplilor purtători ai numelui lui Hristos.

Anatol TELEMBCI

Citiți și răspândiți
“MISIONARUL”

Indice 21714

Apare lunar
în limba română

ADRESA:
str. 31 august 1989 nr. 161
Chișinău, MD-2004
Tel./Fax: (373 22) 22 60 43

Înregistrat la Ministerul Justiției
la 17 decembrie 2003 cu nr. 147

COLEGIUL DE REDACȚIE: Î.P.S. Mitropolit și Exarh PETRU, Prot. Anatolie GONCEAR, protopop de Chișinău, Prot. Valeriu CERNEI, protopop de Bălți, Prot. Gheorghe UNTILĂ, protopop de Cahul, Prot. Victor RUSU, protopop de Edineț, Prot. Mitr. Gheorghe EȘANU, protopop de Ungheni, Prot. Anatolie BALAN, protopop de Lăpușna, Pr. Vadim DIMITRENCO, protopop de Tighina.

Redactor-șef - Anatol TELEMBCI, redactor-șef adjunct - Preot Vlad MIHĂILĂ, secretar - Viorel BOLDUMA, scriitori - Preot Eugeniu NAZARCIUC.

Tipar: “PRAG-3”,
Chișinău,
str. Petricani, 94.
Tiraj: 1500 ex.
Comanda nr. 880